

Muammar - Al - Kaddafi

ŽALIOJI KNYGA

PIRMOJI DALIS

Demokratijos problemos sprendimas (Liaudies valdžia)

Demokratija (Liaudies valdžia)

Politinis Trečiosios Pasaulio Teorijos aspektas

VALDYMO ĮRANKIS

Pagrindinė politinė žmonijos problema - valdymo įrankio problema. Netgi šeimos konfliktai neretai kyla dėl šios problemos. Tai rimčiausia problema nuo pat šiuolaikinių bendruomenių pradžios.

Mūsų dienomis tautos ir bendruomenės nuolat susiduria su šia problema, rizikuodamos ir kentėdamos dėl sunkių pasekmių, kurias ji sukelia. Iki šiol nepavyko surasti galutinio demokratiško šios problemos sprendimo. Žalioji knyga pateikia aiškų valdymo įrankio problemos sprendimą.

Visos nūnai pasaulyje egzistuojančios politinės sistemos atsiranda kaip kovos tarp valdymo įrankių rezultatas - tebūnie tai taiki ar ginkluota klasių, klanų, genčių, partijų ar netgi atskirų asmenų kova. Nugalėtoju visada tampa valdymo įrankis - asmuo, žmonių grupė, partija, klasė, pralaimintysis visada yra liaudis, tai yra tikroji demokratija.

Politinė kova, kurioje, pavyzdžiui, kandidatas laimi 51 proc. rinkėjų balsų, įtvirtina diktatorinį valdymą, vilkintį prasto kirpimo demokratijos togą, kadangi 49 proc. rinkėjų tampa valdomi įrankio, už kurį jie nebalsavo, kuris jiems buvo primestas, o tai ir yra diktatūra.

Tokio pobūdžio politinė kova neretai pasibaigia pergale to valdymo įrankio, kuris atstovauja mažumai, o tai atsitinka tada, kai balsai pasiskirsto kandidatų grupėje, tuomet vienas jų gauna balsų daugiau nei bet kuris kitas. Jeigu paskaičiuotume balsus, atiduotus už likusius kandidatus, tai pasirodytų, kad jie sudaro didžiąją daugumą, tačiau laikoma, kad laimėjo pirmasis kandidatas, ir netgi laimėjo teisėtu, demokratišku būdu! O iš tiesų tai - diktatūra iškreiptu demokratijos pavidalu. Toks yra tikrasis šiandien pasaulyje egzistuojančių politinių režimų veidas. Argi neaišku, kad visi jie falsifikuoja tikrąją demokratiją ir yra tik diktatoriniai režimai.

PARLAMENTAI

JOKIO ATSTOVAVIMO LIAUDIES VARDU

Parlamentai sudaro šiais laikais egzistuojančios demokratijos pagrindą, bet atstovavimas liaudžiai parlamentuose yra apgaulė, o parlamentarizmas - tai ydingas demokratijos problemos sprendimo kelias.

ATSTOVAVIMAS - TAI APGAULĖ

Svarbiausia parlamento paskirtis - kalbėti liaudies vardu, o tai savaime nedemokratiška, kadangi demokratija reiškia būtent liaudies valdžią, o ne valdžią tų, kurie pasisako jos vardu. Pats parlamento egzistavimo faktas reiškia valdžią be liaudies. Tikroji demokratija galima tik dalyvaujant pačiai liaudžiai, o ne jos atstovams.

PARLAMENTAS - TAI NE LIAUDIES VALDŽIA

Parlamentai tapo įteisintomis kliūtimis, trukdančiomis liaudžiai įgyvendinti savo valdžią, nušalinančiomis mases nuo dalyvavimo politikoje ir monopolizuojančiomis jų valdžią. Liaudžiai palikta tik išorinė demokratijos apraiškų klastotė - teisė stovėti ilgose eilėse prie balsavimo urnų rinkimų apylinkėse.

Norint atskleisti tikrąją parlamento esmę, būtina grįžti prie jo ištakų. Parlamentą renka arba visa liaudis rinkimų apylinkėse, arba partija ar partijų koalicija, arba jis paskiriamas. Visų šių metodų negalima vadinti demokratiniais, nesgi gyventojų suskirstymas į rinkimų apylinkes reiškia, kad vienas deputatas atstovauja tūkstančiams, šimtams tūkstančių ir netgi milijonams žmonių, priklausomai nuo rinkėjų skaičiaus. Tai reiškia, kad deputatas jokiais glaudžiais organizaciniais ryšiais nesusijęs su rinkėjais, kadangi jis, kaip ir visi kiti deputatai, laikomas visos liaudies atstovu. Taip numato viešpataujanti tradicinė demokratija. Tokiu būdu masės visiškai atitrūksta nuo deputato, o deputatas, vos laimėjęs rinkėjų balsus, galutinai atitrūksta nuo masių. Jis monopolizuoja valdžią ir teisę spręsti žmonių reikalus už juos pačius.

PARLAMENTAI - DEMOKRATIJOS FALSIFIKACIJA

Taigi matome, kad tradicinė demokratija, įsiviešpatavusi šiandien pasaulyje, garantuoja parlamento nariui neliečiamybę ir apgaubia jį šventojo aureole, neleisdama viso to eiliniam žmogui. Tai reiškia, kad parlamentai tapo žmonių uzurpavimo ir liaudies valdžios užgrobimo priemone, tad, žinoma, liaudis mano esant teisėta revoliuciniu būdu kovoti dėl to, kad sutriuškintų demokratijos monopolizavimo ir liaudies valios užgniaužimo įrankius, vadinamus parlamentais, bei garsiai pareikšti naują šūkį - jokio atstovavimo liaudies vardu!

Jeigu parlamentą suformavo partija, laimėjusi rinkimus, tai jis ne liaudies, o tos partijos parlamentas. To parlamento paskirta vykdomoji valdžia yra tos partijos, o ne liaudies valdžia. Tas pat pasakytina apie parlamentą, kurioje kiekviena partija gavo tam tikrą balsų kiekį. Šias vietas užėmę deputatai yra savo partijų, o ne liaudies atstovai. Valdžios organai, sudaryti koalicinių partijų, atstovauja koalicinių partijų, o ne liaudies valdžiai.

Tokių režimų sąlygomis liaudis tampa tarpusavio kovų auka. Telkdamosi liaudį kovai dėl valdžios, konfrontuojančios politinės jėgos ją apgaudinėja ir eksploatuoja, siekdamos laimėti balsų. Tuo tarpu žmonės tarsi rožančiai nuolankiai slenka ilgose eilėse urnų link, kad į jas įmestų savo biuletenius - kaip skutus į šiukšliadėžes.

Tokia tad tradicinė demokratija, viešpataujanti šiandien pasaulyje, tegul tai bus vienpartinė, dvipartinė, daugiapartinė ar net visiškai bepartinė sistema.

Tai ir rodo, kad parlamentinė vyriausybė - apgaulė. Kai dėl parlamentų, kurie formuojami paskiriant deputatus arba paveldint deputatų vietas, tai jie visiškai neatitinka jokio demokratijos modelio. Tiesiai kalbant, kadangi renkamų parlamentų sistema remiasi agitacija siekiant gauti balsų, ji tikraja to žodžio prasme tampa demagogine sistema, kadangi balsus galima nupirkti ir jais manipuliuoti.

Astovaujamojo valdymo teoriją filosofai, mąstytojai ir literatai sukūrė tada, kai karaliai, sultonai ir užkariautojai manipuliavo prastuomene kaip galvijų banda. Didžiausia tų laikų žmonių troškimų riba buvo turėti savo atstovus, kurie kalbėtų jų vardu su tokio lygio valdytojais. Bet jiems ir to neleisdavo, tad žmonės nuėjo ilgą kovų kelią, kol savo tikslą pasiekė.

Bet šiandien, respublikų laikais, kada prasideda masių epocha, saujelės deputatų atstovaujamoji demokratija, kalbanti visos visuomenės vardu, tapo absurdu. Tai pasenusi teorija ir atgyvenusi praktika. Valdžia turi visiškai priklausyti liaudžiai. Pačios žiauriausios diktatūros, kurias pažinojo pasaulis, egzistavo parlamentinių režimų sąlygomis.

PARTIJOS

PARTINĖ SISTEMA YRA DEMOKRATIJOS NUSKURDINIMAS

Partijos - tai šiuolaikinė diktatorinio valdymo priemonė, nes partija - tai dalies valdžia visumai. Tai naujausias diktatūros ginklas. Kadangi partija - tai ne pavienis asmuo, tad formalaus demokratiškumo regimybė sukuriama organizuojant deputatų susirinkimus, komitetus, o taip pat įtraukiant jos narius į propagandinį darbą. Partija jokių būdu nėra demokratinė priemonė, nes ją sudaro grupė žmonių, kuriuos vienija arba tie patys interesai bei pažiūros, arba kultūra, arba teritorija, arba ideologija. Žmonės sukuria partiją, kad įgyvendintų savus interesus arba primestų visuomenei savo pažiūras ir įtvirtintų savo ideologijos viešpatavimą visuomenėje. Jų tikslas - paimti valdžią savo programos įgyvendinimo dingstimi.

Tikrosios demokratijos požiūriu neleistina, kad viena partija vadovautų visai liaudžiai, nes liaudis - tai daugybė interesų, požiūrių, charakterių, teritorijų, įsitikinimų. Partija - tai diktatorinis ginklas, leidžiantis kokio nors vieno požiūrio šalininkams arba tų pačių interesų asmenims valdyti visą tautą. Tautos atžvilgiu partija - tik mažuma.

Partijos kūrimo tikslas - sukurti aparatą liaudžiai valdyti, kitaip tariant, valdyti tuos, kurie yra už partijos ribų, nes partija remiasi despotišku autoritariniu principu - priversti liaudį jai paklusti. Taigi išeina, kad valdžios paėmimas yra būdas įgyvendinti jos tikslus, kurie neva sutampa su liaudies tikslais. Ši teorija savo prigimtimi yra pagrindas bet kurios diktatūros pateisinimui. Partijų skaičius esmės nekeičia. Netgi kuo daugiau partijų, tuo nuožmesnė jų tarpusavio kova dėl valdžios, o tai visus liaudies pasiekimus daro niekiniais ir griaua bet kokią liaudies gerovei skirtą programą.

Ta kova, paneigianti liaudies laimėjimus ir griaunanti minėtas programas, konkuruojančios partijos naudojama kaip pateisinimas bandymų pakišti koją valdančiajai partijai, turint tikslą užimti jos vietą. Kovodamos tarpusavy partijos retai griebiasi ginklo. Jos paprastai smerkia ir juodina viena kitą.

Tokio tipo kova neišvengiamai paliečia gyvybinius visuomenės interesus.

Tokiu būdu šių interesų dalis, o gal ir visi, aukojami valdymo įrankių peštynėms dėl valdžios, visgi smūgis šiems interesams pasitarnauja opzicinei partijai - ar partijoms - kaip svarus argumentas prieš valdančiąją partiją ar partijų koaliciją.

Opozicinė partija, iš esmės taip pat būdama valdymo įrankiu, turi paneigti valdžią turintį valdymo įrankį.

Kad įrodytų pastarojo nekompetentingumą, opozicinė partija stengiasi niekiniais paversti jo pasiekimus ir nepripažinti jo veiklos programos, netgi jei ta programa tarnauja visuomenės interesams.

Tuo pačiu visuomenės interesai ir jos vystymosi programos aukojamos partijų kovai dėl valdžios.

Todėl nepaisant politinio aktyvumo atmosferos, kurią sukuria partijų kova daugiapartinės sistemos sąlygomis, ši kova, viena vertus, griauna politinį, socialinį ir ekonominį visuomenės gyvenimo pagrindą, kita vertus, padeda laimėti naujam valdymo įrankiui, panašiam į buvusįjį, kitaip tariant, padeda žlugti vienai partijai ir laimėti kitai, bet pažeidžia liaudį, pažeidžia demokratiją.

PARTIJOS SKALDO VISUOMENĘ

Partija iš esmės atsiranda kaip visuomenės interesų atstovė. Ilgainiui partijos vadovybė tampa partijos narių interesų atstove, o paskui partijos lyderis ima atstovauti partijos vadovybės interesams.

Visiškai aiškiai matyti, kad žaidimas partijomis - davatkiškas farsas, išsprautas į demokratijos formą, bet iš esmės grindžiamas egoizmu ir despotizmu, o šiems būdingas manevravimas, triukų išdarinėjimas ir politikavimas. Tai patvirtina, kad partinė sistema yra šiuolaikinis diktatūros ginklas.

Partinė sistema yra atviros, neapdengtos formos diktatūra. Vienok pasaulis dar nebaigė šio etapo, todėl ir teisinga ją vadinti "dabartinės epochos diktatūra".

Parlamentas, kurį steigia nugalėjusi partija, yra tos partijos parlamentas, o vykdomoji valdžia, šio parlamento suformuota, tampa šios partijos valdžia liaudžiai.

Valdžia partijos, kuri, kaip reikėtų tikėtis, atstovauja visos liaudies interesams, iš tiesų tampa nekenčiamu kitos tos pačios visuomenės dalies priešui, priešui opozicinės partijos ar kelių opozicinių partijų bei jų šalininkų.

Opozicija nėra liaudies kontrolės organas, stebintis valdančiosios partijos veiksmus, ji tik laukia patogaus momento, kad užimtų jos vietą prie valdžios lovio.

Pagal šiuolaikinės demokratijos nuostatas teisėtas kontrolės organas yra parlamentas, kurio daugumą sudaro valdančiosios partijos nariai.

Tokiu būdu kontrolė yra rankose partijos, kuri valdo, o valdžia - rankose partijos, kuri kontroliuoja. Taigi aišku, kokios melagingos, iškreiptos ir nepagrįstos šiandienos pasaulyje egzistuojančios politinės teorijos, kuriomis remiasi dabartinė demokratija.

Partija atstovauja tautos daliai, kai tuo tarpu TAUTOS SUVERENITETAS NEDALOMAS. Partija valdo liaudies vardu, kai iš tiesų JOKS ATSTOVAVIMAS VISAI TAUTAI neįmanomas.

Partija - tai šiuolaikinės epochos gentis, tai klanas. Visuomenė, kuriai vadovauja viena partija, niekuo nesiskiria nuo visuomenės, kuriai vadovauja viena gentis arba vienas klanas, kadangi partija, kuri, kaip aukščiau minėta, atstovauja vienos liaudies dalies pažiūroms, vieno visuomenės sluoksnio interesams, vienai ideologijai arba vienai teritorijai, palyginti su visa visuomene, kaip ir gentis ar klanas, sudaro mažumą, turinčią bendrus interesus arba bendrą klano ideologiją.

Šių interesų arba šios ideologijos pagrindu formuojasi vientisa pasaulėžiūra: vienintelis skirtumas tarp partijos ir genties - tai pastarosios kraujo ryšiai, kas, ko gera, galėjo būti ir partijos užuomazgoje. Partijos kova dėl valdžios niekuo nesiskiria nuo genčių bei klanų kovos dėl valdžios. Tad jeigu politinė vienos genties ar klanų valdžia nūnai smerkiama ir atmetama, tai negalima toleruoti ir partinio režimo, kadangi abiem atvejais įvykiai klostosi ta pačia kryptimi ir gaunamas tas pats rezultatas. Genčių ar klanų tarpusavio karai griauja ir negatyviai veikia visuomenę tiek pat kiek ir partijų rietenos.

KLASĖ

Klasinė politinė sistema panaši į partinę, gentinę ar klaninę sistemą. Klasė, kaip ir partija, gentis ar klanas, pavergia visuomenę, kurioje ji viešpatauja. Klasė atstovauja visuomenės daliai, vienijamai bendrų interesų, kurie grindžiami kraujo ryšiais, bendra ideologija, kultūra, geografija, pragyvenimo lygiu.

Klasė, partija, klanas ir gentis iškyla, veikiami tų pačių faktorių, dėl kurių gaunami tokie patys rezultatai, t.y. jie iškyla, kadangi kraujo ryšiai, vienodi įsitikinimai, gyvenimo lygis, kultūra ir geografinis bendrumas suformuoja ir vienodą supratimą, kaip pasiekti bendro tikslo.

Visuomenės grupės, tokios kaip klasė, partija, gentis ar klanas, iškildamos sukuria savo prigimtini visuomeninių darinių, įrankių, kuris veikia politinėmis priemonėmis tos grupės interesų ir triumfo vardan. Bet kuriuo atveju liaudis nėra nei klasė, nei partija, nei gentis, nei klanas. Šie visi atstovauja tik daliai liaudies, sudarydami mažumas.

Jeigu visuomenėje įsiviešpatauja klasė, partija, gentis ar klanas, tai tos visuomenės režimas bus diktatoriškas. Beje, klasių ar genčių koalicija pranašesnė už partijų koaliciją, kadangi liaudies prigimtyje yra genčių bendrystė, ir jokiai genčiai nepriklausančių žmonių pasitaiko retai. Visi žmonės priklauso ir kuriai nors klasei.

Tačiau partijos ar partijų atžvilgiu yra visiškai kitaip, nes ne visa liaudis įeina į jų sudėtį. Taigi akivaizdu, kad partija ar partijų koalicijos sudaro mažumą nepartinių masių atžvilgiu.

Tikrosios demokratijos požiūriu negalima pateisinti klasės, savo interesų vardan užgožiančios kitas klases, kaip ir partijos, dėl savo interesų triuškinančios kitas partijas, genties - dėl savo interesų paneigiančios kitas gentis, klanų - iškylančio virš kitų klanų. Leisti tokį nesuvaldomą kitų engimą - reiškia paneigti demokratijos logiką ir pripažinti jėgos logiką.

Panašūs veiksmai yra diktatoriški, nes jie iš esmės nesutampa su visuomenės interesais, kurie susideda ne tik iš vienos klasės, genties, vieno klanų arba vienos partijos narių. Tokie veiksmai nepateisinami. Teiginys, kad visuomenė susideda iš daugelio grupių, viena kurių viršija kitas ir todėl gali vienintelė valdyti, turi tikslą pateisinti diktatūrą.

Taigi tokie veiksmai patenkina ne visos visuomenės, o tik vienos klasės, genties, klanų, partijos interesus, t.y. interesus tų, kurie save tapatina su visuomene. Panašūs veiksmai nukreipti daugiausia prieš tuos visuomenės narius, kurie nepriklauso tai partijai, nepriklauso tai klasei, genčiai, klanui, vykdančiam engimo akciją. Visuomenė, draskoma tarppartinių kovų, panaši į visuomenę, kuri kenčia nuo tarpgentinių ar tarpklaninių karų. Partija, sukurta kurios nors klasės, palaipsniui sutapatina save su ta klase, o vėliau ir su klase, kuri buvo pirmosios priešininkė. Tapusi visuomenės teisių perėmėja, klasė paveldi jos bruožus. Kitaip tariant, pavyzdžiui, darbininkų klasė, nugalėjusi kitas klases, tampa visos visuomenės įvaizdžiu, t.y. atspindi jos materialinę ir socialinę bazę.

Laikui bėgant pačioje darbininkų klasėje ima skleistis, kad ir ne iš karto, požymiai, būdingi nugalėtosioms klasėms, ir ji pati to įtakojama pereina į joms būdingas pozicijas, kadangi perėmėjas paprastai perima bruožus to, iš kurio paveldėjo. Tokiu būdu darbininkų klasė palaipsniui virsta visuomene, kuriai būdingi buvusios visuomenės prieštaravimai. Pradžioje atsiranda atskirų visuomenės narių materialinio ir dvasinio lygmens skirtumai, paskui formuojasi visuomeniniai sluoksniai,

spontaniškai peraugantys į klases, - tas pačias klases, kurios anksčiau buvo nugalėtos. Kova dėl visuomenės valdymo prasideda iš naujo: atskira grupė, vėliau visuomenės sluoksnis ir, pagaliau, nauja klasė bando imti valdžią į savo rankas.

Materialinė visuomenės bazė nestabili, kadangi ji savo prigimtimi taip pat visuomeninė. Valdymo įrankiai, besiremiantys savo pobūdžiu vientisa visuomenės materialine baze, žinoma, kuri laiką gali būti stabilūs, bet kai tik šitoje vientisoje materialinėje bazėje užgimsta nauji materialiniai ir socialiniai reiškiniai, tas stabilumas dingsta. Bet kuri visuomenė, kurioje kyla klasių kova, praeityje buvo visuomenė vienos klasės, neišvengiamam vystymosi dėsnui veikiant pagimdžiusi tarpusavy kovojančias klases.

Klasė, kuri atima iš kitos klasės nuosavybę ir ją užvaldo, kad savo rankose išlaikytų valdžią, pastebi, kad ši nuosavybė veikia ją taip pat kaip anksčiau veikė visą visuomenę.

Trumpiau tariant, pastangos suniveliuoti visuomenės materialinę bazę valstybės valdymo problemų sprendimo tikslu arba laimėti kovą vienos partijos, klasės, klanų ar genties naudai patyrė nesėkmę, lygiai kaip ir bandymas patenkinti masių interesus išrenkant jų atstovus arba išsiaiškinti jų nuomonę referendumo keliu, visa tai - žmonių laiko švaistymas ir pasityčiojimas iš jų.

REFERENDUMAS

Referendumas - tai demokratijos falsifikacija. Tie, kas sako "taip", ir tie, kas sako "ne", iš tiesų neišreiškia savo valios, o tėra šiuolaikinės demokratijos pasmerkti tylėti. Jie tegali pasakyti "taip" arba "ne". Tai pati šturkščiausia ir negailestingiausia diktatorinio režimo forma. Sakantis "ne" turi turėti galimybę motyvuoti, kodėl jis sako "ne", o sakantis "taip" turi turėti galimybę paaiškinti, kodėl jis pasakė "taip", o ne kitaip. Kiekvienas turi pagrįsti savo norą, sutikimo ar nesutikimo priežastį.

Taigi kokių kelių turi žmonės eiti, kad visiems laikams baigtųsi tironijos ir diktatūros epocha? Kadangi pats sudėtingiausias demokratijos klausimas yra valdymo įrankio klausimas, kuris pasireiškia partijų, klasių ir atskirų asmenybių kova, ir kadangi tokie būdai kaip rinkimai ir referendumas buvo sugalvoti tam, kad užmaskuotų nepajėgumą nesėkmingomis pastangomis spręsti demokratijos problemą, tenka rasti sprendimą, kad būtų sukurtas naujas valdymo būdas, nesukeliantis konfliktų ir neatstovaujantis tik vienai visuomenės daliai. Kitaip tariant, reikia sukurti tokį valdymo įrankį, kuris nebūtų nei partija, nei klasė, nei klanas, nei gentis, o būtų visa liaudis, bet ne jos "atstovas".

JOKIO ATSTOVAVIMO LIAUDIES VARDU. ATSTOVAVIMAS -TAI APGAULĖ

Jeigu pavyktų tokį valdymo įrankį sukurti, tai problema būtų išspręsta, liaudies demokratija taptų realybe ir žmonijai baigtųsi tironijos ir diktatūros epocha, o ją pakeistų liaudies valdžia. Žalioji knyga siūlo apgalvotą valdymo įrankio problemos sprendimą ir nurodo kelią, kaip tautoms pereiti iš diktatūros epochos į tikrosios demokratijos epochą.

Naujosios teorijos esmė - tai liaudies valdžia be jokių atstovavimo formų. Tai skiriasi nuo senovinio, nerimto bandymo įgyvendinti tiesioginę demokratiją, kuri nebuvo įmanoma realybėje, kadangi nebuvo masinių liaudies organizacijų. Naujoji teorija įgyvendina tiesioginę demokratiją nuosekliai ir efektyviai.

LIAUDIES KONGRESAI IR LIAUDIES KOMITETAI

BE LIAUDIES KONGRESŲ NĖRA DEMOKRATIJOS

Vienintelis liaudies demokratijos įgyvendinimo būdas yra liaudies kongresai. Visokios kitokios valdymo sistemos nedemokratiškos. Visos šiandien pasaulyje egzistuojančios valdymo sistemos nedemokratiškos, jeigu jos nesilaiko šio valdymo būdo. Liaudies kongresai yra galutinis tautų judėjimo demokratijos link tikslas.

Liaudies kongresai ir liaudies komitetai yra laimėtos kovos už demokratiją išraiška. Jie nėra fantazijos vaisius, o išdava plėtotės žmogaus minties, aprėpiančios visą žmonijos kovos dėl demokratijos patirtį. Tiesioginė demokratija - tai idealus sprendimas, kuris, įdiegtas praktikoje, negali būti ginčų ir nesutarimų objektas.

Vis dėlto tauta, kokio skaitlingumo ji bebūtų, negali susirinkti visa vienoje vietoje, kad aptartų, išnagrinėtų ir apibrėžtų politinius klausimus, todėl ir nutolta nuo tiesioginės demokratijos principo, kuris liko vien utopija, neatitinkanti realybės. Jo vieton atsirado daugybė teorijų apie valdymo įrankius, tokius, kaip deputatų susirinkimai, partijų koalicijos, referendumai, kurie nutolino liaudį nuo dalyvavimo politinėje veikloje, atėmė jos suverenitetą, o valdžią perdavė į vienas kitą keičiančių ir nuolat tarpusavy kovojančių valdymo įrankių rankas, pradedant atskiromis asmenybėmis, baigiant klasėmis, klanais, gentimis, parlamentais ar partijomis.

Žalioji knyga konkrečia forma parodo tautoms kelią į tiesioginę demokratiją. Kadangi tiesioginė demokratija, nors ir negalėjo būti realizuota anksčiau, neginčijamai idealus valdymo metodas ir kadangi Trečioji Pasaulinė Teorija siūlo realistinį kelią į tiesioginės demokratijos klausimo sprendimą, tai tuo pačiu ir demokratijos problema pasaulyje turi būti galutinai išspręsta. Masės turi kovoti, kad panaikintų autoritarines valdymo formas, kurios veidmainiškai vadinamos įvairių formų demokratija, ar tai parlamentai, klanai, gentys, ar vienos, dviejų ar kelių partijų valdymas.

KOMITETAI TURI BŪTI VISUR

Į demokratiją veda vienintelis kelias, ji teturi vieną teoriją. Režimų, vadinamų demokratiškais, įvairovė tik patvirtina jų nedemokratiškumą. Liaudies valdžia galima tik viena forma, ir liaudies valdžios įgyvendinimas įmanomas tik vienu būdu - sukuriant liaudies kongresus ir liaudies komitetus.

BE LIAUDIES KONGRESŲ NĖRA DEMOKRATIJOS. KOMITETAI TURI BŪTI VISUR.

Iš pradžių visi gyventojai susiburia į pirminius, žemesniuosius kongresus. Kiekvienas kongresas išrenka komitetą kaip vadovaujantį organą. Komitetai formuoja liaudies kongresus apskrityse, jau nebe pirminius. Toliau masės, susijungusios į pirminius liaudies kongresus, renka administracinius liaudies komitetus, kurie atitinka valstybinę administraciją, ir ima vadovauti visoms visuomeninio ūkio šakoms. Liaudies komitetai, vadovaujantys visuomeninio ūkio šakoms, atsakingi pirminiams liaudies kongresams, kurie nustato jų politiką ir kontroliuoja vykdymą. Tuo pačiu valdymas tampa liaudies valdymu, kontrolė taip pat yra liaudies kontrolė, išnyksta atgyvenęs demokratijos apibrėžimas, skelbęs, kad demokratija - tai LIAUDIES KONTROLĖ VYRIAUSYBEI, o jo vietoje atsiranda teisingas apibrėžimas, įvardijantis DEMOKRATIJĄ KAIP LIAUDIES SAVIKONTROLĖ.

DEMOKRATIJA - TAI LIAUDIES SAVIKONTROLĖ

Visi piliečiai, kaip liaudies kongresų nariai, pagal savo veiklą priklauso skirtingoms visuomenės grupėms bei sluoksniams – darbininkams, valstiečiams, studentijai, prekybininkams, amatininkams, valdininkams ir kt.

Todėl būdami liaudies kongresų bei komitetų nariai ar vadovai jie turi sukurti savo profsąjungas ir profesinius susivienijimus. Klausimai, svarstomi pirminiuose kongresuose ar komitetuose,

profsajungose ir profesiniuose komitetuose, galutinai formuluojami Visaliaudiniame kongrese, kur draugėn susirenka liaudies kongresų, komitetų, profsajungų ir profesinių komitetų vadovaujantys organai.

Kasmet vykstančio Visaliaudinio kongreso nutarimai savo ruožtu perduodami vykdyti liaudies kongresams, komitetams, profsajungoms ir profesiniams komitetams, kurie atsiskaito pirminiams liaudies kongresams. Visaliaudinis kongresas nėra pavienių narių, kaip tai esti parlamentuose, forumas, o liaudies kongresų, komitetų, profesinių susivienijimų, profsajungų ir kitų organizacijų, vienijamų profesinio požymio, forumas.

Taip natūraliai sprendžiama valdymo įrankio problema ir ateina galas diktatorinio valdymo formoms. Valdymo įrankiu tampa liaudis. Galutinai visiems laikams išsprendžiama demokratijos problema pasaulyje.

Čia turi būti schema su įrašais:

VISALIAUDINIS KONGRESAS (BENDRANACIONALINIS KONGRESAS)

1,2,3,4,5 -Pirminiai liaudies kongresai

L I A U D I S

Pirminiai liaudies kongresai' Liaudies komitetai ' Profsajungos ir profesiniai susivienijimai

VISUOMENĖS ĮSTATYMAS

Be valdymo įrankio problemos egzistuoja dar viena problema, kuri, nors ir buvo spęsta atskirais istorijos laikotarpiais, šiandienos pasaulyje neturėjo sprendimo. Tai Įstatymo problema.

Neteisėta ir nedemokratiška įgalioti parlamentą ar komitetą sukurti Visuomenės įstatymą. Lygiai taip neteisėta ir nedemokratiška leisti, kad Visuomenės įstatymą keistų atskiri asmenys, komitetai ar parlamentai.

Taigi, kas tas Visuomenės įstatymas? Kas jį nustato? Kokia jo reikšmė demokratijai?

Tikruoju Visuomenės įstatymu būna arba paprotys(tradicija), arba religija. Bet koks bandymas apibrėžti Visuomenės įstatymą aplenkiant šiuos pamatinius momentus yra neteisėtas ir nelogiškas. Konstitucija nėra Visuomenės įstatymas. Konstitucija - tai pagrindinis žmogaus sukurtas įstatymas.

Šis įstatymas turi turėti šaltinį, kuris pateisintų jo egzistavimą. Laisvės problema šiuolaikinėje visuomenėje atsiranda todėl, kad Visuomenės įstatymu tapo konstitucijos, kurios išimtinai remiasi pasaulyje viešpataujančių diktatorinių valdymo įrankių, pradedant asmenybėmis, baigiant partijomis, požiūriais. Tai patvirtina konstitucijų skirtingumai, nors žmogaus laisvė vientisa. Tų skirtingumų priežastis - įvairovė požiūrių tų, kurie valdo.

Būtent laisvės traktavimas šiandien skaudžiausia pasaulyje egzistuojančių režimų vieta. Metodas, kuriuo valdymo įrankiai bando įtvirtinti savo viešpatavimą liaudyje, numatomas konstitucijoje ir žmonės priversti jiems paklusti vardu įstatymų, pagimdytų konstitucijos, kuri pati yra valdymo įrankio nusiteikimų ir įsitikinimų vaisius.

Diktatorinių valdymo įrankių įstatymas stojo prigimtinio įstatymo vieton. Todėl pasikeitė ir kriterijai, kadangi žmogaus išgalvotas įstatymas pakeitė prigimtąjį.

Žmogus visada lieka žmogum ir savo fizine sandara, ir emocijomis.

Todėl prigimtinis įstatymas buvo logiškas įstatymas žmogui, vientisam savo žmogiškąja esme. Vėliau konstitucijos, būdamos žmonių sukurtais įstatymais, liovėsi išvelgti žmoguje vientisos ir nekeičiamos žmogiškosios prigimties būtybę. Vienintelis tokios pozicijos paaiškinimas - valdymo įrankio, tebus tai asmuo, parlamentas, klasė ar partija, - siekis viešpatauti liaudžiai.

Neabejotinai todėl, kai keičiasi valdymo įrankiai, paprastai keičiamos ir konstitucijos. Tai rodo, kad konstitucija anaipol ne prigimtinis įstatymas, o voliuntaristinis valdymo įrankio gaminys, skirtas tarnauti jo interesams.

Grėsmė laisvei kyla žmonių visuomenei prarandant savo tikrąjį Įstatymą ir pakeičiant jį žmogaus sukurtu įstatymu, kad valdymo įrankiai galėtų valdyti mases.

Iš tikrųjų valdymo įrankį reikia suderinti su Visuomenės įstatymu, o ne atvirksčiai. Tai reiškia, kad Visuomenės įstatymui nereikia sudarinėjimų ar apdorojimų. Įstatymo prasmė pasireiškia tuo, kad tik jis gali nustatyti, kas tiesa, o kas - melas, kas teisinga ir kas ne, ir kokios visuomenės narių teisės ir pareigos. Laisvei iškyla grėsmė, jei visuomenė neturi švento Įstatymo, kuris grindžiamas nepajudinamomis normomis, nepasiduodančiomis keitimams ar pataisoms valdymo įrankio valia. Dar daugiau, valdymo įrankis pats privalo laikytis Visuomenės įstatymo.

Vienok dabar visame pasaulyje liaudis valdoma žmogaus sukurtų įstatymų, keičiamų ir panaikinamų priklausomai nuo to, koks valdymo įrankis laimėjo kovą dėl valdžios. Visaliaudiniai referendumai konstitucijos klausimu ne visada yra efektyvi priemonė, kadangi jie, siūlydami vienareikšmį atsakymą "taip" arba "ne", falsifikuoja demokratiją. Dar daugiau, liaudį verčia dalyvauti referendumuose įstatymai, sukurti žmonių. Įvykęs referendumas dėl konstitucijos nereiškia, kad Konstitucija tampa Visuomenės įstatymu, o tik patvirtina, kad konstitucija - tai objektas, dėl kurio vyko referendumas, ir ne daugiau.

Visuomenės įstatymas - ilgalaikis paveldas, o ne tik dabar gyvenančių nuosavybė. Todėl konstitucijos sudarinėjimas ir jos pateikimas amžininkų referendumui - tai savotiškas farsas. Įstatymų rinkiniai, sudaryti žmonių, remiantis jų pačių sukurtomis konstitucijomis, numato daugybę bausmių, ko beveik nežino paprotys, kuris numato moralines, o ne materialines bausmes, nežeminančias žmogaus orumo. Religija perima ir įsisavina paprotį.

Dauguma materialinių bausmių religijoje atidedama Paskutiniajam teismui, o didžioji reikalavimų dalis išdėstoma pamokslų, nurodymų ir atsakymų į klausimus forma. Tai labiau žmogaus vertę atspindintis įstatymas. Religija tik ypatingais atvejais numato neatidėliotiną bausmę, kai tai būtina visuomenės saugumui.

Religija apima paprotį, o paprotys yra natūralaus liaudies gyvenimo išraiška. Taigi religija, apimanti paprotį, yra tikrojo įstatymo patvirtinimas. Įstatymai, nesiremiantys religija ir papročiu, specialiai kuriami žmogaus prieš žmogų ir todėl neteisėti, kadangi jie nesiremia originaliu šaltiniu - papročiu ir religija.

Kas prižiūri visuomenės gyvenimo eigą? Kyla klausimas: kas prižiūri, kad laiku būtų pastebėti nukrypimai nuo Įstatymo?

Demokratijos požiūriu jokia žmonių grupė neturi teisės sekti visuomenę. VISUOMENĖ PATI SAVE KONTROLIUOJA.

Bet kokios kieno nors, tebus tai atskira asmenybė ar žmonių grupė, pretenzijos suteikti sau teisę kontroliuoti kaip laikomasi Įstatymo - yra diktatūra, nes demokratija reiškia visos visuomenės atsakomybę ir, suprantama, kontroliuoti turi visa visuomenė.

Tai ir yra demokratija, kuri įsigali gyvenime esant demokratiniam valdymo įrankiui, sukurtam atitinkant panašios visuomenės organizavimo pobūdį, ar tai būtų pirminiai liaudies kongresai, ar liaudies valdžia, vykdoma liaudies komitetų, ar pagaliau Visaliaudinis kongresas, jungiantis visus liaudies kongresų komitetus, profsąjungas ir profesinius susivienijimus bei kitas profesines organizacijas.

Pagal šią teoriją valdymo įrankis yra liaudis, tad ji kontroliuoja pati save. Taip įgyvendinama visuomenės savikontrolė, kad būtų laikomasi savo Įstatymo. Kaip visuomenė taisy padėti, jei Įstatymas pažeidžiamas?

Jeigu valdymo įrankis diktatorinis, o tai būdinga visiems dabartiniams politiniams režimams, tai visuomenei lieka tik vienas kelias pašalinti Įstatymo pažeidimus - jėga, tai reiškia revoliucija prieš egzistuojantį valdymo įrankį. Vienok prievarta ir revoliucija, netgi jeigu išreiškia jausmus visuomenės, protestuojančios prieš Įstatymo pažeidimus, vykdoma ne visos visuomenės, o tik tų, kurie parodo iniciatyvą ir drąsą išreikšti liaudies valią. Bet šitoks sprendimas atveria kelią diktatūrai, kadangi panaši revoliucinė iniciatyva neišvengiamai atveda į valdžią kitą valdymo įrankį, save pateikiantį liaudies vieton. Tai reiškia, kad valdymo įrankis kaip ir anksčiau lieka diktatorinis.

Dar daugiau, susidariusios padėties keitimas naudojant jėgą yra nedemokratinė akcija, nors ir įvyksta kaip pasekmė anksčiau susiklosčiusių nedemokratiškų aplinkybių. Visuomenė, kuri sukasi šiame užburtame rate, tampa atsilikusi. Kokia gi pagaliau išeitis? Išeitis ta, kad išnyksta valstybinė administracija ir ją pakeičia liaudies komitetai. Išeitis ta, kad Visaliaudinis kongresas tampa bendranacionaliniu kongresu, jungiančiu į viena pirminius liaudies kongresus, administracinius liaudies komitetus, susivienijimus, profsąjungas ir profesinius susivienijimus.

Išeitis ta, kad pati liaudis, pradėdant pirminiais liaudies kongresais ir baigiant Visaliaudiniu kongresu, turi tapti valdymo įrankiu. Ir jeigu tokios sistemos sąlygomis pažeidžiamas Visuomenės įstatymas, tai reiškia, kad pažeidimas yra totalinio pobūdžio ir turi būti koreguojamas iš esmės persitvarkant, o ne naudojant jėgą. Ši operacija nevykdoma voliuntaristiniais pakeitimo ar pataisymo metodais. Ji neišvengiamai išplaukia iš pačios demokratinės visuomenės prigimties, kadangi šioje situacijoje nėra organų, iškilusių virš visuomenės, į kuriuos galėtų būti nukreipta prievarta ir iš kurių būtų pareikalauta atsakomybės dėl nukrypimo nuo Įstatymo.

SPAUDA

DEMOKRATIJA - TAI LIAUDIES VALDYMAS, O NE LIAUDIES SAVIRAIŠKA

Žmogus, kaip fizinis asmuo, turi turėti saviraiškos laisvę ir netgi būdamas nepilno proto turėti teisę išreikšti savo beprotiškumą. Žmogus kaip juridinis asmuo taip pat laisvas save kaip toki išreikšti. Pirmuoju atveju žmogus pristato tik save patį, antruoju - tik fizinių asmenų grupę, sudarančią juridinį asmenį. Visuomenė susideda iš daugelio fizinių ir juridinių asmenų.

Todėl, jeigu fizinis asmuo yra beprotis, tai nereiškia, kad kiti visuomenės nariai pamišę. Fizinis asmuo išreiškia tik save, juridinis asmuo - interesą arba nuomonę grupės žmonių, sudarančių juridinį asmenį. Kompanija, gaminanti arba parduodanti tabaką, išreiškia interesus tik tų, kas ją įsteigė, t.y. asmenų, suinteresuotų tabako gamyba ir pardavimu, nors jis ir kenksmingas žmonių sveikatai.

Spauda - tai visuomenės, o ne atskiros fizinio ar juridinio asmens saviraiškos būdas. Todėl tiek logikos, tiek demokratijos atžvilgiu spauda negali priklausyti nei fiziniam, nei juridiniam asmeniui.

Laikraštis, kuris yra individo nuosavybė, išreiškia tik jo savininko požiūrį.

Tvirtinimas, kad jis išreiškia visuomenės nuomonę, nepateisinamas ir neturi jokio pagrindo, nes iš tiesų jis išreiškia fizinio asmens požiūrį, o tikrosios demokratijos atžvilgiu neleistina, kad paskiras asmuo valdytų viešosios spaudos bei informacijos priemones. Vienok jai priklauso natūrali teisė išreikšti save bet kuriuo būdu, netgi pačiu beprotiškiausiu, jeigu jau žmogus yra beprotis. Laikraštis, kurį leidžia,

pavyzdžiui, prekybininkų profsajunga ar prekybos rūmai, yra tik šios visuomenės grupės interesų ir pažiūrų reiškimo priemonė, atstovauja tik jos, o ne visos visuomenės požiūriui.

Tas pat su kitais fiziniais ar juridiniais asmenimis visuomenėje. Demokratinė spauda - tai spauda, leidžiama liaudies komiteto, jungiančio įvairias visuomenės grupes - darbininkų profsajungas, moteris, studentus, valstiečius, specialistus, tarnautojus, amatininkus ir kitas visuomenės grupes.

Tik tokiu atveju spauda ir kitos informacijos priemonės apskritai tampa visuomenės nuomonės rupu. Tuo pačiu spauda ir informacijos priemonės taps tikrai demokratinėmis.

Jeigu gydytojų profsajunga leidžia laikraštį, jis, atstovaudamas leidybinei organizacijai, turi būti išimtinai medicininis. Jeigu laikraštis leidžiamas advokatų kolegijos, jis, kad iš tiesų atstovautų šiai sąjungai, turi būti vien juridinis. Tas pat taikytina kitiems susivienijimams. Fizinis asmuo turi teisę išreikšti tik save. Tikrosios demokratijos požiūriu, jis neturi teisės pasisakyti kitaip kaip tik savo vardu.

Tuo pačiu radikaliai, demokratiškai sprendžiama vadinamoji "spaudos laisvės problema". Šiandien pasaulyje diskutuojama spaudos laisvės problema ir yra pagimdyta neišspręstos demokratijos problemos. Ją išspręsti tegalima tik iš esmės įveikus visuomenės demokratijos krizę. Vienintelis šios sudėtingos problemos, t. y. demokratijos problemos, sprendimo kelias tėra Trečioji Pasaulinė Teorija.

Toji teorija skelbia, kad demokratinė sistema reiškia tvirtą ir monolitinę struktūrą, kurios kiekviena ląstelė turi tvirtą atramą pirminių liaudies kongresų, liaudies kongresų ir liaudies komitetų, kurie susitinka Visaliaudinio kongreso posėdyje, pavidalu.

Jokios kitos tikrai demokratinės visuomenės koncepcijos būti negali.

Taigi, masių epocha, kuri energingai žingsnis po žingsnio eina pakeisti respublikų epochos, stebina ir įkvepia. Tačiau tuo mastu, koku ši epocha pranašauja tikrąją laisvę masėms ir visišką išsivadavimą iš valdymo įrankių gnaužtų, ji perspėja apie anarchijos ir demagogijos epochos atėjimą, jeigu naujoji demokratija, išreiškianti liaudies valdžią, iš naujo pavirs asmens, klasės, genties, klanų ar partijos valdžia. Tokia tikroji demokratija teoriškai. Tikrovėje gi visada valdo stiprieji, t. y. stiprioji visuomenės dalis.

ANTROJI DALIS

EKONOMINĖS PROBLEMOS SPRENDIMAS (SOCIALIZMAS)

TREČIOSIOS PASAULIO TEORIJOS EKONOMINIS ASPEKTAS

Nors sprendžiant darbo ir darbo užmokesčio problemą buvo istoriškai svarbių pokyčių, atsispindinčių dirbančiųjų ir darbdavių, šeiminių ir gamintojų santykių pasikeitime, įskaitant darbo dienos trukmės apribojimą, viršvalandžių apmokėjimą, įvairias atostogas, darbo užmokesčio minimumo nustatymą, darbuotojų dalyvavimą pelno skirstyme ir valdyme, neteisėtų atleidimų uždraudimą, socialinį aprūpinimą, teisę streikuoti ir kitas nuostatas, turint mintyje darbo įstatymus, tapusius dalimi bet kurios šiuolaikinės įstatymdavystės, o taip pat svarbius pasikeitimus nuosavybės santykių srityje, o būtent, pelno apribojimo sprendimų priėmimą bei įvedimą įstatymų, draudžiančių privatinę nuosavybę, perduodant ją valstybei, – nepaisant visų šių permainų, kurių negalima neįvertinti, ekonominė problema vis dar laukia radikalaus sprendimo.

Nors nūdien palyginti su ankstesniais laikais dėl pastangų pagerinti darbuotojų padėtį ši problema mažiau aštri, vis dėlto plačiaja prasme jos sprendimo šiuolaikiniame pasaulyje nerasta. Pastangos ją išspręsti nuosavybės santykių sferoje neišsprendė gamintojų problemas, kurie po senovei lieka samdomais darbuotojais, nors pačios konservatyviausios nuosavybės formos pakeistos pačiomis progresyviausiomis, egzistuojant tarpinėms formoms.

Ne mažiau padirbėta dėl darbo užmokesčio. Dėl to darbo užmokesčio sferoje dirbantieji išsikovojo nemažai privalumų, patvirtintų įstatymdavystės ir saugomų profsajungų. Sunki gamintojų padėtis, buvusi iki pramonės revoliucijos, pasikeitė į gera. Darbininkai, technikos specialistai ir administracijos tarnautojai laikui bėgant išsikovojo teisių, kurios anksčiau atrodė neįmanomos.

Ir vis dėlto ekonominė problema tebeegzistuoja.

Pakeitimai, atlikti darbo užmokesčio srityje, jokių būdu problemos neišsprendė. Jie greičiau parodė veidmainišką reformistinių bandymą suteikti malonę nei iš tiesų pripažinti dirbančiųjų teises. Kodėl dirbantieji gauna darbo užmokestį? Ogi todėl, kad jie vykdo gamybos procesą kitų interesams, - tų, kas juos pasamdė gaminti produkciją. Tuo būdu jie nesinaudoja savo pagamintu produktu, o yra priversti jį perleisti už atlyginimą. Tuo tarpu teisingas principas yra: "kas gamina, tas ir vartoja".

Samdomi darbuotojai, kad ir koks didelis būtų jų atlyginimas, - tai vis tie patys vergai. Samdomas darbuotojas yra pusiau vergo priklausomybėje nuo jį pasamdžiusio šeimininko. Dar daugiau, jis laikinas vergas, ir jo vergystės pagrindas - darbas, už kurį jis gauna užmokestį iš darbdavio, nepriklausomai nuo to, ar darbdavys privatus asmuo, ar valstybė. Nežiūrint skirtingų nuosavybės formų, pradedant konservatyviomis, baigiant progresyviomis, darbuotojai savo santykiu su šeimininkais arba gamybos įmonėmis jų asmeninių interesų požiūriu pasilieka samdiniai esant visoms nūnai egzistuojančioms nuosavybės formoms.

Netgi valstybinio sektoriaus įmonės moka savo darbuotojams darbo užmokestį ir suteikia jiems įvairias socialines paslaugas, panašias į tas šalpas, kuriomis savo darbuotojus pamalonina turčiai, privačių įmonių valdytojai.

Aiškinimas, kad valstybinės nuosavybės pelnas eina visuomenei, tuo pačiu ir patiems darbuotojams, kai privačių įmonių pelnas atitenka tik įmonės savininkui, teisingas, jei turime minty visuomenės interesus apskritai, bet ne darbuotojų asmeninius interesus. Jeigu sutiksime, kad politinė valdžia, monopolizuojanti nuosavybę, yra visaliaudinė, t.y. visos liaudies, kurią ji įkūnija liaudies kongresuose, liaudies komitetuose, o ne valdžia vienos klasės, vienos partijos ar partijų bloko, vieno klanų, šeimos, asmens arba vienos iš deputatų atstovybės formų, tai ir tada darbuotojų darbo užmokestis, gaunamas tenkinti jų asmeninius poreikius, pelno dalis arba socialinės paslaugos iš esmės niekuo nesiskiria nuo to, ką gauna privataus sektoriaus įmonės darbininkai: ir vieni, ir kiti dirba už atlyginimą, nesvarbu, kas jų šeimininkas. Tokiu būdu tie pasikeitimai, kuriems įvykus nuosavybė perėjo į kitas rankas, neišsprendė klausimo dėl darbuotojo teisės į jo paties pagamintą produktą - nei tarpininkaujant visuomenei, nei užmokesčio pavidalu, kadangi gamintojai, nepaisant nuosavybės formų pasikeitimo, kaip ir anksčiau lieka samdiniai.

Galutinis problemos sprendimas galimas panaikinant darbo užmokestį ir išlaisvinant žmogų iš jo pančių, grįžtant prie natūralių taisyklių, palaikiusių šiuos santykius iki atsirandant klasėms, įvairioms valdymo formoms ir žmonių sukurtai įstatymdavystei.

Natūralios taisyklės yra vienintelis žmogiškųjų santykių kriterijus, šaltinis ir išeities taškas. Natūralios taisyklės, kuriomis rėmėsi natūralusis socializmas, grindžiamas ekonominės gamybos elementų lygybe, sąlygojo žmonėms apylygį gamtos išteklių vartojimą. Žmogaus išnaudojimas kito žmogaus, žmogaus siekis pasisavinti dar daugiau negu jam būtina, yra nukrypimas nuo natūralių taisyklių, degradacijos pradžia ir nutolimas nuo sveikų visuomenės gyvenimo normų bei išnaudotojiškos visuomenės atsiradimo pradžia. Žmonijos istorijos eigoje egzistavusių ekonominės gamybos faktorių analizė parodo, kad pagrindiniai gamybos elementai visada ir visur buvo darbo objektas, darbo įrankiai ir gamintojas. Natūrali lygybės taisyklė skelbia: kiekvienas gamybos elementas įneša savo dalį į gamybos procesą ir kurio nors vieno pašalinimas gamybą daro neįmanomą; kiekvienam gamybos elementui priklauso pagrindinis vaidmuo, ir be kiekvieno jų gamyba sustoja.

Kadangi kiekvienas paminėtų elementų būtinas ir neišvengiamas, t.y. visi jie yra lygiaverčiai gamybos proceso elementai, tai kiekvienas jų turi lygias teises į gaminamą produktą, ir vieno jų priešpastatymas kitam prieštarauja natūraliai lygybės taisyklei bei kėsina į kito teises. Taigi, kiekvienam elementui, nepriklausomai nuo bendro kiekio, priklauso jo dalis. Jeigu gamybos procesas vykdomas tik dviejų elementų, tai kiekvienas gauna pusę gaminamo produkto, jeigu jų trys - kiekvienam priklauso viena trečioji ir t.t.

Taikydami šią natūralią taisyklę tolimai praeičiai ir šiandieninei tikrovei, pastebime štai ką.

Rankinio darbo periodu gamybos procese dalyvavo žaliava ir žmogus - gamintojas. Vėliau tarp jų atsirado tarpininkas - darbo įrankiai, žmogaus naudojami gamybinėms operacijoms. Iš pradžių tai buvo gyvulys, paskui, tobulėjant gamybos įrankiams, gyvulį pakeitė mašina.

Žaliava taip pat patyrė kokybinių ir kiekiųjų pokyčių: paprastą ir pigią žaliavą pakeitė labai sudėtingos ir brangios žaliavos rūšys.

Pasikeitė ir žmogus, nuėjęs kelią nuo paprasto darbininko iki inžinieriaus ir techniko, nuo milžiniško skaičiaus nekvalifikuotų darbininkų iki riboto kiekio techninių specialistų.

Tuo pačiu metu gamybos proceso elementai, nors ir patyrė kokybinę ir kiekybinę evoliuciją, jų vaidmens, kurį jie atlieka gamybos procese, ir jų būtinumo atžvilgiu išlieka iš esmės nepakitę. Pavyzdžiui, geležies rūda tiek seniausiais amžiais, tiek mūsų dienomis buvusi ir tebesanti vienu iš gamybos elementų, anksčiau buvo perdirbama primityviai, paskui kalvis rankomis pagamino iš jos peilį, kirvį, kastuvą ir t.t. Dabar toji pati geležies rūda perdirbama aukštakrosnėse, o paskui inžinieriai ir technikai gamina iš gauto metalo stakles, variklius, transporto priemones. Gyvulius – arklį, mulą, kupranugarį ir pan., kurie anksčiau buvo gamybos elementai, – pakeitė gigantiškos įmonės ir milžiniškos mašinos. Anksčiau buvo gaminami primityvūs įrankiai, o dabar kuriama sudėtingiausia techninė aparatūra. Ir vis dėlto, nepaisant milžiniškų pasikeitimų, pagrindiniai gamybos faktoriai iš esmės liko tie patys.

Šis organiškasis elementų nekintamumas įtikinamai įrodo, kad natūrali taisyklė - tai tas sveikas pagrindas, kuriuo neišvengiamai reikia remtis galutinai sprendžiant ekonominę problemą, turint omeny, kad visi ankstesni bandymai, ignoravę šią taisyklę, buvo nesėkmingi. Istorinės praeities koncepcijos ekonominę problemą nagrinėjo iš nuosavybės teisės pozicijų sutelkdamos dėmesį tik į vieną gamybos elementą ir nespėdė pagrindinės problemos, o būtent - pačios gamybos problemos.

(Toku būdu, pagrindinė šiandien pasaulyje egzistuojančių ekonominių sistemų ypatybė - tai darbo užmokesčio sistema, atimanti iš darbuotojo bet kokią teisę į gaminamą produktą, nesvarbu, ar gaminama visuomenės, ar privataus savininko naudai).

Gamybos įmonė funkcionuoja žaliavos, įmonės įrengimų ir darbininkų dėka. Gamybos procesas vyksta kaip darbininkų panaudojamos įmonės įrangos pirminių medžiagų perdirbimui rezultatas. Tokiu būdu gatava produkcija, skirta vartojimui, pereina gamybos operacijas, kurios nebūtų įmanomos, jei nebūtų žaliavos, įmonės ir darbininkų. Juk nesant pirminių medžiagų įmonei nebūtų ko perdirbti, o jei nebūtų įmonės, žaliava nebūtų perdirbama. Jei nebūtų gamintojų, įmonė negalėtų dirbti. Tuo būdu visi trys elementai, dalyvaujantys minėtame procese, lygia dalimi reikalingi gamybos procesui, ir be jų visų dalyvavimo gamyba neįmanoma. Ir nei kuris vienas, nei du iš trijų nepajėgūs aprūpinti visą gamybos procesą. Kitaip tariant, aišku, kad tos įmonės gaminamas produktas dalintinas į tris dalis. Kiekvienam gamybos elementui priklauso sava dalis. Tokiu būdu svarbią reikšmę turi tiek pati įmonė, tiek ir įmonės produkcijos gamintojas.

Tas pat tinka ir žemės ūkio gamybai, kurioje dalyvauja du elementai - žmogus ir žemė - ir nedalyvauja trečias. Čia galima atsekti visišką analogiją su rankiniu amatininko darbu.

Produkcija šiuo atveju dalinama į dvi dalis, priklausomai nuo dalyvaujančių elementų skaičiaus. Bet jeigu žemdirbystėje naudojamos mašinos ir kiti įrengimai, tai gaminamas produktas dalijamas trimis elementams, dalyvaujantiems žemės ūkio gamyboje (žemė, žemdirbys ir naudojamas mechanizmas). Tuo

pagrįsta socialistinė tvarka, kai visi gamybos procesai paklūsta šiai natūraliai taisyklei. Gamintojai - tai darbininkai. Mes sakome "gamintojai" todėl, kad žodžiai "darbininkai" ar "dirbantieji" nebeatitinka tikrovės. Priežastis ta, kad darbininkai - tradiciniame šio žodžio prasme - vis labiau keičiasi tiek kokybiškai, tiek kiekybiškai. Darbininkų klasės skaitlingumas vystantis mokslui ir technikai nesustabdomai mažėja. Gaminys, kurio padarymas reikalavo keleto darbininkų pastangų, dabar padaromas mašina akimirksniu, todėl jos eksploatacija reikalauja mažesnio darbuotojų skaičiaus. Tai kiekybinis darbo jėgos pokytis. Be to mašininė technika reikalauja ne paprastos raumenų jėgos, o techninių žinių, kas lemia kokybinius darbo jėgos pokyčius. Tik gaminančioji jėga pasidaro gamybos elementu.

Dirbančiųjų masės, anksčiau skaitlingos ir neišmanančios, visuomenės vystymosi procese virsta palyginti apibrėžta grupe technikų, inžinierių ir mokslininkų. Kaip to išdava darbininkų profsąjungos apmiršta ir, kadangi žmonijos mokslinis progresas yra negrįžtamas, kaip pamaina atsiranda inžinierių ir technikų profsąjungos. Neraštingumas pasmerktas išnykti kaip šio proceso rezultatas. Paprasti darbininkai nenutrūkstamo mokslinio - techninio vystymosi akivaizdoje - laikinas, pamažu nykstantis reiškinys, bet šis naujos kokybės žmogus visam laikui lieka pagrindinis gamybos proceso elementas.

POREIKIAI APSPRENDŽIA LAISVĘ

Poreikiai. Žmogaus laisvė nerealizuota, jeigu jo poreikius reguliuoja kiti. Siekis patenkinti poreikius gali vesti į žmogaus pavergimą kito žmogaus, eksploatacija taip pat atsiranda dėl poreikių. Poreikių patenkinimas - realiai egzistuojanti problema, ir, jeigu ne pats žmogus valdo savo poreikius, kyla kova.

BŪSTAS – JO GYVENTOJO NUOSAVYBĖ

Būstas yra pagrindinis asmens bei šeimos poreikis, ir todėl jis negali priklausyti niekam kitam. Žmogus, gyvenantis svetimame name, už pinigus ar nemokamai, negali būti laisvas. Valstybių pastangos spręsti būsto problemas nėra truputėlio jos neišsprendžia, kadangi jos nenukreiptos į radikalų ir galutinį klausimo sprendimą, t.y. kad kiekvienas žmogus turėtų nuosavą būstą. Paprastai tiek privačiame sektoriuje, tiek ir visuomeniniame keltas tikslas vien sumažinti, padidinti, sunorminti būsto kainas. Negalima toleruoti, kad socialistinėje visuomenėje koks nors organas, įskaitant ir pačią visuomenę, nevaržomai reguliuotų žmogaus poreikius. Niekas neturi teisės statyti gyvenamą būstą, kurio plotas viršytų žmogaus ir jo palikuonių poreikius, turint tikslą atliekamą išnuomoti, kadangi tai paliečia kitų žmonių interesus. Gyvenamųjų namų statyba nuomojimui atveria kelius pasikėsinti į kitų žmonių poreikius. Juk poreikiai apsprendžia laisvę. Pragyvenimo lėšos - tai neatidėliotinas žmogaus poreikis. Kadangi socialistinėje visuomenėje nėra samdomų darbuotojų, o yra partneriai, tai neleistina, kad žmogaus pragyvenimo lėšos socialistinėje visuomenėje būtų išmokamos kaip darbo užmokestis, išduodamas kokios nors įstaigos, ir būtų kažkieno išmalda.

Pragyvenimo lėšos - tai ne užmokestis už produkciją, žmogaus pagamintą kam nors kitam, o yra arba asmeninė žmogaus nuosavybė, kuria jis naudojasi savo poreikiams patenkinti, arba jo dalis gamyboje, kurios vienas elementų jis yra. Susisiekimo priemonės yra dar vienas gyvybiškai svarbus atskiro asmens ir šeimos poreikis. Negalima leisti, kad susisiekimo priemonės priklausytų kam nors kitam. Socialistinėje visuomenėje nei atskiras asmuo, nei įstaiga neturi teisės turėti susisiekimo priemonės nuomojimo tikslu, nes tai pasikėsėjimas į kitų poreikius.

ŽEMĖ

Žemė nepriklauso niekam. Vienok kiekvienas turi teisę naudotis žeme, kol gyvas ir kol gyvi palikuonys, asmeniniams poreikiams, dirbdamas žemę, ardamas ar ganydamas gyvulius, kiek jam leidžia jėgos, nenaudodamas svetimo apmokamo ar neapmokamo darbo. Jeigu leisime žemės perdavimą nuosavybėn, tai ją valdys tik dabar gyvenantys. Žemė - stabilus faktorius, gi tie, kurie ją naudojami, laikui bėgant keičiasi, keičiasi jų veikla, jų fizinės jėgos ir pati jų buitis.

Naujos socialistinės santvarkos tikslas - laiminga visuomenė, laiminga jos laisvės jėga, o tai įmanoma tik patenkinant materialinius ir dvasinius žmogaus poreikius ta sąlyga, kad niekas nekliudys juos patenkinti ir nekontroliuos jų. Poreikiai turi būti patenkunami be eksploatacijos arba kitų pavergimo, kitaip atsiras prieštara su naujos socialistinės visuomenės tikslais.

Naujos visuomenės žmogus arba dirba sau, kad patenkintų savo materialinius poreikius, arba dirba socialistinei įmonei, būdamas gamybos partneris, arba dirba visuomenės paslaugų sferoje, ir tada visuomenė aprūpina jį materialiai. Ekonominė veikla naujos socialistinės visuomenės sąlygomis - tai gamybinis darbas, kurio tikslas - materialinių poreikių patenkinimas, o visai ne darbas, kuris nesukuria jokių gėrybių, ir ne darbas, turintis tikslą kaupti pelną, viršijantį poreikius. Pastarasis neįmanomas, veikiant naujiems socialistiniams principams.

Teisėtas pavienių asmenų ekonominės veiklos tikslas turi būti tik jų asmeninių poreikių patenkinimas, todėl kad pasaulio resursai bent jau kiekvienu atitinkamu laikotarpiu riboti kaip ir kiekvienos visuomenės turtai. Todėl niekas neturi teisės užsiimti ekonomine veikla turėdamas tikslą pasisavinti tuos turtus kiekiais, viršijančiais asmeninius žmogaus poreikius, nes perviršis, prašokantis žmogaus poreikius, teisėtai priklauso kitiems. Žmogus turi teisę kaupti atsargas, pamatuodamas savo poreikius savo paties pagaminto produkto sąskaita, bet ne sąskaita kitų darbo bei kitų poreikių. Leidžiant ekonominę veiklą tokiais mastais, kurie viršytų asmeninių poreikių patenkinimą, gaudamas daugiau nei jam reikia, žmogus kliudytų kitiems patenkinti jų poreikius. Sukaupimas visuomeninio turto dalies mastu, viršijančiu vieno žmogaus poreikius, jau yra pasikėsinimas į kito žmogaus poreikius.

Nesulaikomas privačios gamybos veržimasis kaupti, viršijant reikmes, neribojamas kitų žmonių darbo išnaudojimas siekiant patenkinti savo reikmes arba gauti daugiau, negu reikia, t.y. išnaudojimas vieno žmogaus kito žmogaus reikmių patenkinimui ir sukūrimui sancaupų vieniems kitų poreikių sąskaita - tai ir yra eksploatacija.

Darbas už atlyginimą yra ne tik vergovė, kaip pasakyta aukščiau, bet ir darbas be stimulų, nes gamintojas šiuo atveju - samdomas darbininkas, o ne lygiavertis partneris.

Žmogus, dirbantis sau, be abejonės, dirba sąžiningai. Jo sąžiningumą stimuliuoja tai, kad jis dirba pačiam sau, savo asmeninių reikmių patenkinimui. Tas, kuris dirba socialistinėje įmonėje ir yra partneris, taip pat besąlygiškai yra sąžiningas savo požiūriu į gamybą, ir jo sąžiningumas grindžiamas tuo, kad pagaminta produkcija leidžia jam patenkinti savo materialinius poreikius. Tas, kuris dirba už atlyginimą, stimulo dirbti neturi.

Nepriklausomai nuo to, ar kalbame apie visuomeninių paslaugų sferą ar apie gamybą, samdomas darbas bejėgis išspręsti gamybos augimo ir tobulinimo klausimą, jį lydi chroniškas nuosmukis, nes jis pagrįstas samdomų darbuotojų darbu. Štai kai kurie pavyzdžiai, kai naudojamas samdomas darbas visuomeniniame ar privačiame sektoriuje ir darbas neapmokamas.

I Pirmas pavyzdys

a) darbininkas pagamina dešimt obuolių visuomenei; visuomenė už jo dalyvavimą gamyboje atiduoda jam vieną obuolį, kas visiškai patenkina jo reikmes.

b) darbininkas pagamina dešimt obuolių visuomenei; visuomenė už jo dalyvavimą gamyboje duoda jam vieną obuolį, kas yra mažiau to kiekio, kuris patenkintų jo poreikius.

II Antras pavyzdys

Darbininkas pagamina dešimt obuolių kitam žmogui ir gauna už tai atlyginimą, mažesnę nei vieno obuolio vertę.

III Trečias pavyzdys

Darbininkas pagamina dešimt obuolių pačiam sau.

Išvados.

Pirmame pavyzdyje(a) darbininkas nekels gamybos lygio todėl, kad jis, kaip besistengtų, gaus tik vieną obuolį, kas patenkina jo reikmes. Todėl norom nenorom darbo jėga dirbanti visuomenės labui, visada pasyvi.

Pirmame pavyzdyje (b) darbininkas nesuinteresuotas gamyba todėl, kad gamina visuomenei, negaudamas už tai to, kas patenkintų jo reikmes. Vienok jis dirba ir toliau be jokio stimulo, nes priverstas paklusti bendroms darbo taisyklėms, egzistuojančioms visuomenėje; ir tokia visų visuomenės narių padėtis.

Antrame pavyzdyje darbininkas dirba ne tam, kad gamintų, o tam, kad gautų atlyginimą. O kadangi šis atlyginimas nepakankamas jo reikmių patenkinimui, tai darbininkas arba ieško kito šeimininko, kuriam jis gali parduoti savo darbą brangiau, arba priverstas tęsti darbą, kad išgyventų.

Ir tik trečiuoju atveju mes matome pavyzdį, kai darbininkas dirba ne pasyviai ir neverčiamas.

Kadangi socialistinėje visuomenėje nėra galimybių privačiai gamybai viršijančiai asmeninius individo poreikius, ir neleidžiamas savo reikmių tenkinimas kito sąskaita ar tarpininkavimu, ir kadangi socialistinės įmonės dirba visuomenės poreikių patenkinimui, trečiasis pavyzdys, suprantama, iliustruoja sveiką ekonominės gamybos pagrindą.

Vienok visomis, net pačiomis nepalankiausiomis aplinkybėmis gamybos procesas tęsiasi, todėl, kad darbininkas turi palaikyti savo egzistenciją. Tai akivaizdžiai patvirtinama faktu, kad kapitalistinėje visuomenėje gaminamas produktas auga ir yra telkiamas saujelės savininkų rankose, kurie, patys nedirbdami, eksploatuoja dirbančiuosius, priverstus dalyvauti gamyboje, kad išgyventų.

Žalioji knyga ne tik išsprendžia šią materialinės gamybos problemą, bet ir numato, kaip išspręsti visaapimančią asmenybės išlaisvinimo iš materialinės ir dvasinės priklausomybės problemą ir pasiekti visuotinės laimės.

KITI PAVYZDŽIAI

Įsivaizduokime, kad visuomenės turtas susideda iš dešimties (10) sąlyginių vienetų ir gyventojų taip pat yra dešimt(10). Tokiu atveju kiekvienam tenka 10:10, tai yra vienas visuomeninio turto vienetas. Bet jeigu kažkuris visuomenės narių skaičius taps didesnės dalies valdytojais, tai, suprantama, likusioji dalis liks be nieko, nes jiems priklausančioji dalis bus pasisavinta kitų. Todėl išnaudotojiškoje visuomenėje egzistuoja turtuoliai ir vargšai.

Dabar įsivaizduokime, kad iš penkių minimos visuomenės narių kiekvienas turi po dvi turto dalis. Tada penki likusieji neturės nieko, tai yra penkiasdešimt procentų visuomenės narių bus netekę teisėtai jiems priklausančios visuomeninio turto dalies, kadangi kiekvienas iš pirmojo penketo turi papildomą dalį, kuri yra teisėta antrojo penketo dalis. Jeigu vieno visuomenės nario reikmėms patenkinti užtenka vieno visuomenės turto vieneto, tai, suprantama, tas, kas valdo dalį, didesnę nei vienetas, iš esmės pasisavina kitų visuomenės narių dalį. O kadangi jo reali dalis viršija visuomeninio turto vieneta, būtina jo reikmėms patenkinti, tai, suprantama, jis pasisavino ją praturtėjimo tikslais, o praturtėjimas tegalimas kitų poreikių sąskaita, kitiems priklausančios visuomeninio turto dalies sąskaita. Būtent čia slypi žmonių, besiveržiančių praturtėti, egzistavimo priežastis, ne eikvojančių, o kaupiančių daugiau nei būtina reikiai, priežastis egzistavimo vargšų ir bedalių, tai yra tų, kurie, neturėdami pragyvenimo lėšų prašinėja jiems teisėtai priklausančios visuomeninio turto dalies. Tai vagystė ir grobimas, dar daugiau, įteisintas grobimas, pateisinamas žiaurių išnaudotojiškų įstatymų, kurie valdo tokią visuomenę.

Perteklius, viršijantis poreikius, turi priklausyti visiems visuomenės nariams. Kai dėl atskirų asmenų, tai jie turi teisę kaupti tik savo poreikių patenkinimo sąskaita, nes sankaupos viršijančios reikmes, yra pasikėsinimas į visuomenės turtą.

Sumanių darbuotojų meistriškumas ir pastangos nėra pagrindas jiems pretenduoti į svetimą dalį, tačiau jie gali savo ypatumus panaudoti savo reikmių patenkinimui. Nedarbingi ir iš prigimties nepilnaverčiai žmonės turi gauti tokią pat visuomeninio turto dalį kaip ir sveikieji. Visuomeninį turta galima palyginti su tiekimo organizacija arba produktų sandėliu, kuris kasdien aprūpina numatytą skaičių žmonių produktų kiekiais, būtinais jų kasdieninių reikmių patenkinimui. Kiekvienas iš jų gali savo nuožiūra iš to kiekio pasilikti atsargai, t. y. panaudodamas savo galimybes ir sugebėjimus vartoti, kiek mano esant reikalinga, o likutį pataupyti. Tas, kas naudoja savo gabumus, kad gautų daugiau iš visuomeninio sandėlio, aišku, yra vagis.

Tas, kuris savo gabumais ir apsukrumu naudojasi, kad pasisavintų turtą, viršijančių poreikius, iš esmės kėsina į bendras vertybes, kurios minėtu atveju prilygintos sandėliui. Naujoji socialistinė visuomenė nepripažįsta skirtumų dalijant visuomeninį turta, priklausantį kiekvienam jos nariui.

Asmenims, dirbantiems visuomeninių paslaugų sferoje, visuomenė skiria turto dalį, atitinkančią jų darbą. Kiekvieno jų dalis atitinka atliktų paslaugų laipsnį.

Taigi, prieš mūsų akis - patirtis, pagimdyta išpūdingos istorinės praeities turtingumo, patirtis, apvainikuojanti žmogaus kovą dėl pilno išsivadavimo ir laimės jo poreikių patenkinimo linkme, dėl išsivadavimo iš kitų žmonių eksploatacijos, patirtis, užtverianti kelią savivalei, tiesianti kelią teisingam visuomeninio turto paskirstymui, kada kiekvienas savo reikmių patenkinimui dirba pats sau, neversdamas sau dirbti kitų ir dirbdamas nesikėsina į kitų poreikius.

Tokia yra teorija žmogaus poreikių išlaisvinimo paties žmogaus išlaisvinimo vardan.

Tokiu būdu, naujoji socialistinė visuomenė - ne kas kita kaip natūralus rezultatas, išplaukiantis iš pasaulyje egzistuojančių neteisingų santykių, natūraliai gimdančių būtent tokį problemos sprendimą, dialektikos.

Tai - asmeninė nuosavybė, skirta asmeninėms žmonių reikmėms patenkinti, gauta be kitų žmonių išnaudojimo, ir socialistinė nuosavybė, kur gamintojai yra gamybos partneriai. Ji ateina pakeisti privačios nuosavybės, pagrįstos samdomų darbuotojų, neturinčių teisės į gaminamą produktą, darbu.

Būsto, kuriame žmogus gyvena, susisiekimo priemonės, kuria jis naudojasi, jo pragyvenimo lėšų valdytojas, iš dalies arba visiškai apriboja žmogaus laisvę, o žmogus juk turi būti laisvas, ir tam, kad būtų laisvas, jis savo poreikiais turi pasirūpinti pats.

Tas, kas reguliuoja žmogaus poreikius, reguliuoja ir jį patį, išnaudoja jį, o kartais nepaisydamas egzistuojančių įstatymų ir pavergia jį. Pagrindinės asmeninių materialinių poreikių patenkinimo priemonės, pradedant apranga ir maisto produktais, ir baigiant transporto priemonėmis bei būstu, yra asmeninė ir šventa žmogaus nuosavybė, ir jokia nuoma čia neleistina.

Šių dalykų nuoma duoda jų tikrajam valdytojui, netgi jei tai būtų pati visuomenė, galimybę kištis į svetimą asmeninį gyvenimą, tvarkyti svetimus neatidėliotinus reikalus ir, žinoma, svetimą laisvę, atimant žmogui laimę.

Taip, drabužių savininkas turi teisę gatvėje nuvilkti žmogui drabužius ir palikti jį nuogą, transporto priemonės savininkas gali išsodinti sankryžoje, o namo valdytojas - palikti be pastogės. Mažų mažiausiai nerimta stengtis valdyti pirminių žmogaus poreikių patenkinimą juridinėmis, administracinėmis ir kitokiomis priemonėmis, kadangi poreikių patenkinimas yra nepajudinamas visuomenės pagrindas, apibrėžiamas jos natūraliais įstatymais.

Socialistinės visuomenės tikslas - žmogaus laimė, kurią galima garantuoti tik materialinės ir dvasinės laisvės kaina. Savo ruožtu, ar laisvė bus pasiekta, priklauso nuo to, kiek laisvai žmogus naudoja asmeninių reikmių patenkinimo priemonėmis ir koku laipsniu jam garantuota ši šventa teisė. Kitaip sakant, asmeninių poreikių patenkinimo priemonės turi būti žmogaus asmeninė nuosavybė ir negali būti pašalinio kišimosi objektas. Priešingu atveju žmogų apima nerimas, atimantis jo laimę, jis netenka savo laisvės, kadangi gyvena nuolatinėje baimėje, kad kažkas iš šalies kėsina į jo pagrindines būties reikmes.

Šiuolaikinių visuomenių posūkis nuo samdomojo darbo principo prie lygiateisės partnerystės principo neišvengiamas kaip dialektinė išvada nesutaikomumo tarp šiandien pasaulyje egzistuojančių

ekonominių koncepcijų, kaip neišvengiamas ir teisėtas rezultatas neteisingų santykių, kurių pamata sudaro samdomojo darbo sistema - iki šių dienų neišspręstas klausimas.

Auganti darbo profsajungų galia kapitalistiniame pasaulyje pajėgi paversti kapitalistinę visuomenę iš samdomojo darbo visuomenės į lygiateisės partnerystės visuomenę. Galimybė įvykdyti socialistinę revoliuciją prasideda nuo to, kad gamintojai užvaldo savo gaminamo produkto dalį. Šiuo atveju darbininkų streikų tikslas bus ne reikalauti didesnio atlyginimo, o leidimo dalyvauti pagaminto produkto paskirstyme. Remiantis tuo, kas išdėstyta Žaliojoje knygoje, taip anksčiau ar vėliau ir įvyks. Baigiamasis žingsnis bus pasiekta nauja socialistinės visuomenės stadija, kurioje galutinai išnyks pelnas ir pinigai, kada visuomenė pasidarys išimtinai gaminanti, o gamyba visiškai patenkins materialinius visų visuomenės narių poreikius. Šiame baigiamajame etape pelnas išnyks savaime ir, žinoma, nustos egzistuoti ir pinigai.

Pripažinti pelną - reiškia pripažinti išnaudojimą, kadangi pats šis pripažinimas atveria neribotas erdves pelnui gauti, nes visokiausi bandymai apriboti jį įvairiausiais būdais - tai reformistiniai bandymai, nepajėgūs radikaliai nutraukti išnaudojimą. Galutinis problemos sprendimas - tai pelno panaikinimas. Bet kadangi pelnas yra ekonominio vystymosi variklis, tai jis negali būti panaikintas administraciniu keliu, o išnyks socialistinės gamybos vystymosi ir visos visuomenės bei kiekvieno jos nario materialinių poreikių patenkinimo vyksme. Galų gale, kelias į pelno panaikinimą yra darbas pelno didinimo linkme.

NAMŲ PRIŽIŪRI TIE, KAS JAME GYVENA

Namų darbininkė. Šių laikų visuomenėje, nesvarbu, apmokama ar neapmokama, namų darbininkė yra vergė. Tai gyva naujųjų laikų vergė. Kadangi naujoji, socialistinė visuomenė grindžiama ne darbo užmokesčiu, o partnerystės gamyboje principu, tai namų darbininkė atsiduria už natūralių socialistinių dėsnių veikimo sferos ribų, nes ji užimta ne gamybos srityje, o aptarnavimo srityje, kuri nekuria materialinių gėrybių, privalomų pagal tuos dėsnius padalyti į lygias dalis. Todėl namų darbininkės priverstos dirbti už atlyginimą ir, blogiausiu atveju, be jo. Kadangi samdomi darbininkai veikiant tai aplinkybei, kad jie dirba už atlyginimą, pasidaro savos rūšies vergai ir kadangi namų darbininkė yra ant žemesnio laiptelio palyginti su samdomais darbininkais, dirbančiais įvairiose ūkinėse įstaigose ir įmonėse, tai namų darbininkė turi būti išlaisvinta iš vergystės pirmiausia. Namų darbininkė, kaip visuomeninis reiškiny, pakeitė vergus.

Trečioji Pasaulinė Teorija samdomų darbininkų ir namų tarnų masėms nurodo kelią išsivaduoti iš priespaudos, vergovės, išnaudojimo, politinio ir ekonominio viešpatavimo pančių, kelią sukurti visuomenei, jungiančiai visus žmones, visuomenei, kurioje žmonės laisvi, kadangi visi jie, galutinės ir visiškos žmogaus Laisvės vardan, turi lygias teises į valdžią, turtą ir ginklą.

TREČIOJI DALIS

VISUOMENINIS TREČIOSIOS PASAULINĖS TEORIJOS ASPEKTAS

Visuomeninis, tai yra nacionalinis faktorius yra žmonijos istorijos variklis. Istorinio vystymosi pamatas yra visuomeninis ryšys, kuris jungia žmones į bendrijas nuo šeimos iki genties bei nacijos (tautos).

ISTORINIAI DIDVYRIAI - TAI ASMENYBĖS, AUKOJANČIOS SAVE BENDRO REIKALO VARDAN.

Kito apibrėžimo būti negali. Klausimas, koks tas reikalas? Jie aukojasi dėl kitų. Bet kas tie kiti? Kiti - tai su jais susiję žmonės. Ryšys tarp asmenybės ir kolektyvo visuomet yra visuomeninis ryšys, kitaip sakant, abipusis ryšys. *Pagrindas, sudarantis nacionalinę bendriją, - tautinė savimonė.*

Nacionalinis ryšys tampa visuomeniniu ryšiu, t.y. ryšiu tarp žmonių bendrijų. Žodis "bendruomeninis" (visuomeninis) turi tą pačią šaknį kaip ir žodis "bendrija", žodis "nacionalinis" kyla iš tos pačios šaknies kaip ir "nacija", taigi nacionalinis ryšys - tai ryšys žmonių, kaip nacijos dalelių, vienu su kitais.

Tai lemia, kad visuomeninis/bendruomeninis ryšys - tai nacionalinis ryšys, kadangi bendrija, nepriklausomai nuo skaičiaus, išreiškia tam tikrą nacionalinę savivertę, o nacija išreiškiama kaip bendrija. Čia mes nesileidžiame į sąvokos "bendrija" detales ir nenagrinėjame jos kaip laikino reiškimo, nepriklausomo nuo jos narių nacionalinių ryšių. Mes turime mintyti žodį "bendrija" kaip pastovų reiškinį, apibrėžiamą nacionalinių ryšių. Visi istorijoje vykę judėjimai - tai visada masiniai, t.y. kolektyviniai judėjimai - kurios nors bendrijos narių judėjimai savų interesų vardan, pavyzdžiui, nepriklausomybės nuo kitos bendrijos, tam, kad kiekviena jų galėtų būti savarankiškas visuomeninis darinys.

Žmonių bendrijų judėjimai visada tampa judėjimais dėl nepriklausomybės, kada engiama ar beteisė bendrija veržiasi save įtvirtinti, išsivaduoti iš priklausomybės nuo kitos bendrijos. Kalbant apie kovą dėl valdžios, tai, kaip parodyta Žaliojoje Knygoje (Trečiosios Pasaulinės Teorijos politinis aspektas) ji vyksta bendrijos viduje įvairiuose lygiuose, netgi šeimoje.

Bendrijos judėjimas - tai apibrėžtos bendruomenės žmonių judėjimas dėl savų interesų, kadangi kiekviena bendrija natūralaus formavimosi dėka vientisa, ji turi vienodus bendruomeninius poreikius, kuriuos galima patenkinti tik bendrai. Tie poreikiai, teisės reikalavimai, tikslai tampa ne individualiais, bet priešingai - bendrais dėl bendrumo žmonių, jungiamų vienos nacionalinės priklausomybės. Todėl tie judėjimai vadinami nacionaliniais. Nacionaliniai išsivaduojamieji šiuolaikinės epochos judėjimai tampa visuomeniniais judėjimais. Jie tęsis tol, kol kiekviena nacionalinė bendrija neišsivaduos iš kitos viešpatavimo. Kitaip sakant, pasaulis šiuo metu pergyvena vieną įprastų istorinio proceso stadijų - nacionalinės kovos dėl nacionalinės savimonės triumfo stadiją.

Tokia istorinė žmonių visuomenės tiesa. Tai visuomeninė tiesa. Kitaip tariant, istorinio judėjimo pagrindas yra nacionalinė kova, visuomeninė kova, nes ji, būdama pirmoji priežastis ir visko pagrindas, glūdi pačioje žmonių visuomenės prigimtyje, nacionalinės visuomenės prigimtyje. Dar daugiau, būdama paties gyvenimo esmė, ji yra galingiausias visų vystymosi faktorių.

Be žmogaus, visi kiti gyvi padarai taip pat gyvena bendrijomis: bendrija - tai visų gyvų būtybių egzistavimo pasaulyje pagrindas. Nacionalinė savimonė - tai nacijos išsaugojimo pagrindas. Tautos, praradusios nacionalinę savimonę, pasmerkta žūčiai. Nacionalinių mažumų problema, kaip viena šiuolaikinio pasaulio politinių problemų, turi visuomeninį pobūdį, kadangi mažumos - tai tautos, praradusios nacionalinę savimonę ir, kaip pasekmė, pakirtusios patį savo egzistavimo kamieną. Visuomeninis faktorius - tai gyvenimo faktorius, egzistavimo faktorius. To dėka jis yra natūralus ir autonomiškas nacionalinių bendrijų variklis, lemiantis jų egzistavimą.

Nacionalinę savimonę Žmogaus gyvenime, viso, kas gyva, gyvenime, galima palyginti su traukos dėsnio negyvojoje gamtoje ir dangaus kūnuose. Jeigu Saulė prarastų traukos jėgą, ją sudarančios dujos išsisklaidytų erdvėje, ir Saulė liautųsi egzistavusi. Saulė egzistuoja savo dujų monolitiškumo dėka. Taigi egzistavimo esmę sudaro vienybės faktorius. Visuomeninis faktorius, tai yra nacionalinė savimonė, - tai bet kurios bendrijos vienybės faktorius. Būtent todėl bendrijos kovoja dėl nacionalinės vienybės, matydamos joje savo egzistavimo garantą.

Nacionalinis faktorius, tai yra visuomeninis ryšys, spontaniškai pažadina nacionalinį žmonių bendrumą išlikimo linkme, panašiai kaip traukos jėga spontaniškai palaiko fizinį kūną, jo dalis išlaikydama vientisa mase aplink branduolį. Dalelių išlaisvinimas, sudarantis atominės bombos sukūrimo teorijos pagrindą, atsiranda kaip branduolio, kuris yra aplink jį besisukančių elektronų traukos šaltinis, suardymo rezultatas. Kada šių dalelių vienybė suardoma ir traukos jėga prarandama, kiekviena dalelė tampa laisva, kuo ir paremtas atominės bombos veikimo principas. Tokia visų dalykų esmė. Tai neginčijamas gamtos dėsnis ir, jį ignoruojamas ar jam prieštaraujamas, žmogus pažeidžia gyvenimo vyksmą. Žmonių gyvenimo vyksmas taip pat pažeidžiamas, jei nacionalinė savimonė, kaip visuomeninis faktorius, kaip faktorius tarpusavio traukos ir pagrindas visuomenės egzistavimo, ignoruojamas arba jam prieštaraujama.

Tik religinis faktorius, kuris kai kada skaldo bendruomenę arba, atvirkščiai, sujungia skirtingų nacijų bendruomenes, gali lenktyniauti su visuomeniniu faktoriumi dėl įtakos tam tikros bendruomenės vienybei. Visuomeninis faktorius vis dėlto būna lemiamas. Taip buvo per visą istorijos vyksmą. Istoriskai

kiekviena bendruomenė turi turėti savo religiją. Tik šia sąlyga galima harmonija. Tačiau gyvenime reikalai klostosi kitaip, ir būtent todėl kyla konfliktai bei prarandamas stabilumas įvairių epochų tautų gyvenime.

Kaip visų svarbiausias principas yra tai, kad kiekviena tauta privalo turėti savo religiją.

Išimtytys tik patvirtina taisyklę. Tokios išimtytys sukuria nenormalią padėtį, kuri tampa tikraja konfliktų vienos nacionalinės bendrijos viduje priežastimi. Vienintelis kelias panaikinti šiuos konfliktus - tai atkurti pažeistą natūralią taisyklę, kad kiekviena tauta turi turėti savo religiją.

Tik tada visuomeninis faktorius sutaps su religiniu faktoriumi ir bus atkurta harmonija. Žmonių bendruomenių gyvenimas stabilizuosis ir vystysis reikiama kryptimi.

Santuoka - tai institucija, daranti visuomeniniam faktoriumi tiek teigiamą, tiek ir neigiamą įtaką. Nors tiek vyras, tiek moteris turi laisvo pasirinkimo teisę, santuoka vienos bendruomenės viduje, suprantama, tvirtina jos vienybę, pasitarnauja jos kryptingam augimui, harmonizuojančiam su visuomeniniu faktoriumi.

ŠEIMA

Žmogui, kaip atskirai asmenybei, šeima svarbiau nei valstybė. Žmonija tepripažįsta tokią sąvoką kaip asmuo (žmogus), o normalus asmuo (žmogus) - sąvoką šeima. Šeima - tai žmonijos lopšys, jo tėvų namai, jo socialinė apsauga. Nuo pradžių pradžios žmonija - tai Asmuo ir Šeima, toli gražu ne Valstybė.

Žmonija nepažįsta tokios sąvokos kaip valstybė. Valstybė - tai dirbtinis, politinis, ekonominis, o kai kada ir karinis darinys, niekaip nesiejamas su žmonijos sąvoka ir neturintis su ja nieko bendra. Gamtoje šeimą galima palyginti su atskiru augalu, kaip augmenijos pasaulio pagrindu. Augalų kultivacija plantacijose, soduose ir pan. yra dirbtinio pobūdžio ir neturi nieko bendra su augalų, susidedančių tarsi šeima iš daugybės šakelių, lapų ir žiedų, prigimtimi. Tai, kad politiniai, ekonominiai ir kariniai faktoriai pripratino daugybę šeimų egzistuoti valstybės rėmuose, su žmonija neturi nieko bendra. Bet kuri situacija, aplinkybė ar renginys, kurie veda į šeimos žlugimą arba jos išsigimimą, ne tik nehumaniški ir prieštarauja prigimčiai, bet ir prievartauja prigimtį, lygiai kaip nulaužytos šakos bei nuplėšyti žiedai ir lapai pasmerkia augalą vysti ir žūti.

Visuomenė, kurioje dėl kokių nors priežasčių egzistuoja grėsmė šeimai ir jos egzistavimui, panaši į plantaciją, kur augalai gali būti išrauti su šaknimis, išdžiūti dėl drėgmės trūkumo arba žūti nuo ugnies ar sausros, arba paprasčiausiai sunykti. Žmonių visuomenė panaši į žydintį sodą arba kultivuojamą dirvą, kur augalai vystosi natūraliai, žydi, duoda vaisių, auga. Klestinti visuomenė - tai visuomenė, kurioje žmogus natūraliai vystosi šeimoje, visuomenė, kurioje klesti šeima, su kuria žmogus susijęs glaudžiais saitais. Jis panašus į lapelį, tvirtai besilaikantį ant šakelės - be šakelės neįmanoma egzistencija. Taip ir žmogaus egzistavimas be šeimos netenka prasmės ir visuomeninio turinio. Jeigu kada nors žmonių visuomenė taps visuomene be šeimos, ji taps valkatų visuomene ir supanašės su dirbtiniu augalu.

GENTIS

Gentis - tai ta pati šeima, bet padidėjusi augant palikuonims, kitaip tariant, gentis - tai didelė šeima. Tauta - tai gentis, bet gentis išaugusi dėl palikuonių pagausėjimo - tauta - tai didelė gentis. Pasaulis - tai nacija, bet nacija, pasidalijusi į daugybę nacių gausėjant gyventojų, t. y. pasaulis - tai didžiulė nacija. Ryšiai, kurie formuoja šeimą, - tai tie patys ryšiai, kurie formuoja gentį, tautą ir pasaulį, tikta augant šių bendrijų skaitlingumui tie ryšiai darosi silpnesni.

Žmonija - tai tarptautiniai ryšiai, nacija - tai tarpgentiniai ryšiai, gentis - tai ryšiai tarp šeimų. Kylant iš apačios į viršų tie ryšiai silpnėja. Tai visiems žinoma tiesa, kurios neįmanoma paneigti. Taigi,

visuomeninis ryšys, vienybė, meilė ir prisirišimas šeimos lygiu tvirtesni, negu genties, genties tvirtesni nei tautos, o tautos lygmeniu tvirtesni nei pasauliniu. Interesai, privilegijos, vertybės ir idealai, sąlygojami šitų visuomeninių ryšių, egzistuoja ten, kur tie ryšiai besąlygiški ir tvirti pačia savo prigimtimi, tai yra šeimos lygmeniu jie tvirtesni nei genties, genties tvirtesni tautos atžvilgiu, o tautos lygmeniu tvirtesni negu pasauliniu.

Tiek kiek išnyksta šeima, gentis, nacija ir žmonija, tiek prarandama ir visuomeninių ryšių, o su jais ir jų turimos vertybės, privilegijos ir idealai. **TODĖL, KAD GALĖTUME NAUDOTIS VERTYBĖMIS, PRIVILEGIJOMIS IR IDEALAIS, KURIUOS SUKURIA TARPUSAVIO RYŠIAI, SŪSITELKIMAS, VIENYBĖ, PRISIRIŠIMAS IR MEILĖ ŠEIMOS, GENTIES, NACIJOS IR VISOS ŽMONIJOS, ŽMONIJAI YPATINGAI SVARBU IŠSAUGOTI SANGLAUDĄ TIEK ŠEIMOS IR GENTIES, TIEK IR TAUTOS BEI PASAULIO LYGMENIMIS.** Socialiniu atžvilgiu žiūrint iš tarpusavio ryšių, abipusio galestingumo, solidarumo ir interesų pozicijų šeimos bendruomenė reikšmingesnė už genties, genties už tautos, tautos - už internacionalinę.

GENTIES PRANAŠUMAI

Kadangi gentis - tai didelė šeima, ji aprūpina savo narius tomis pat materialinėmis gėrybėmis ir socialinėmis vertybėmis kaip ir šeima savo narius. Gentis - tai šeimos antroji stadija. Būtina pabrėžti, kad žmogus už savo šeimos ribų kartais gali elgtis netinkamai, ko šeimoje nedarytų, vienok, kadangi šeima nedidelė, jis nesijaučia kontroliuojamas. Kitaip atsitinka genties aplinkoje, kur ta kontrolė jaučiama. Apibendrinant: gentis išugdė savo narių elgesio normas, tapusias visuomeninio auklėjimo forma, apimančias didesnes vertybes nei mokyklinis ugdymas. Gentis - tai socialinė mokykla, kurioje žmogus nuo vaikystės įsisavina principų bendrumą, kurie laikui bėgant tampa gyvenimiška elgesio norma ir augant nejučiomis įsitvirtina jo sąmonėje.

Kitai su formalaus mokymo ir auklėjimo teikiamomis žiniomis ir įgūdžiais, kurie žmogui suaugus pamažu užsimiršta, nes tie formalūs įgūdžiai gauti empiriškai ir žmogus suvokia, kad jie primesti jam dirbtinai. Gentis - tai natūrali socialinė žmogaus apsauga, tenkinanti jo socialinius poreikius. Laikydamosi priimtų socialinių tradicijų gentis kolektyviai pasirūpina savo narių išpirka, kartu moka už juos baudas, kolektyviai juos gina - kitaip tariant, garantuoja jų socialinį saugumą. Kraujo ryšiai yra pagrindinis, bet ne vienintelis genties formavimo faktorius, nes egzistuoja ir prisijungimas. Laikui bėgant skirtumai tarp genties narių, jungiamų kraujo ryšiais, ir tų, kurie prisijungė prie genties, nyksta, ir gentis tampa vientisu socialiniu ir etniniu dariniu. Vis dėlto ta vienybė pirmiausia paremta kraujo ryšiais ir bendra kilme.

NACIJA

Nacija teikia žmogui platesnę politinę ir nacionalinę apsaugą nei gentis. Gentiškumas, ištikimybė savo genčiai, pakerta nacionalinius jausmus, silpnina atsidavimą savo tautai ir kenkia jai taip pat kaip žmogaus atsidavimas savo šeimai pakenkia jo ištikimybei genčiai ir silpnina ją. Nacionalinis fanatizmas, netgi tuo mastu, koku jis būdingas nacijai, kelia grėsmę žmonijai. Tauta pasaulio visuomenės atžvilgiu - tas pat, kas šeima genties sudėtyje. Kuo labiau tarpusavyje nesutaria šeimos, sudarančios gentį, kuo stipresni šeimos vidaus saitai, tuo didesnę grėsmę šeima kelia genčiai. Analogiškai reiškiniai vyksta šeimos viduje: kuo labiau nesutaria šeimos nariai, kuo atkakliau kiekvienas jų gina savo interesus, tuo didesnė grėsmė išskyla šeimos išlikimui.

Jeigu gentys, sudarančios naciją, nesutaria ir kiekviena gentis atkakliai laikosi tik savų interesų, nacijos egzistavimui gresia pavojus. Nacionalinis fanatizmas, jėgos naudojimas prieš silpnesnes nacijas, o taip pat vienos tautos progresas užgrobian kitos laimėjimus neša blogį ir kenkia visai žmonijai. Vis dėlto stiprus, save gerbiantis žmogus, žinantis savo asmeninės atsakomybės laipsnį, yra būtinas ir naudingas šeimai. Stipri, save gerbianti šeima, suvokianti savo reikšmę, socialiniu ir materialiniu atžvilgiu naudinga genčiai. Išsivysčiusi, civilizuota tauta naudinga visam pasauliui. Politinė ir nacionalinė struktūra

degraduoja, jei nusileidžia iki socialinių kategorijų lygmens, tai yra šeimų ir genčių lygmenų, sąveikauja su jomis ir paiso jų.

Nacija - tai didelė šeima, praėjusi kelią nuo genties iki susijungusių genčių, turėjusių vieną kilmę arba bendrą likimą. Šeima gali tapti nacija, tik perėjusi genties stadiją, genties dalijimosi ir toliau genčių susimaišymo stadiją. Šis socialinis procesas yra ilgas. Vienok natūralus laiko bėgimas, viena vertus, padeda formuotis naujoms nacijoms, kita vertus, atveda iki senųjų išnykimo. Ir vis dėlto istoriniu pamatu formuotis bet kuriai nacijai pasilieka kilmės bendrumas ir bendras likimas, kur kilmės vieningumas yra svarbesnis, o likimo bendrumo vaidmuo - antraeilis. Nacija - tai ne tik bendra kilmė, nors šis požymis ir yra pamatinis. Naciją suvokiame kaip istoriškai susiklosčiusį žmonių konglomeratą, įsikūrusį vienoje teritorijoje, kuriantį vieną istoriją, paliekantį vientisą kultūrinį palikimą ir turintį vieną likimą. Tokiu būdu be kraujo ryšių faktoriaus nacijos formavimuisi galiausiai svarbus faktas - **SUSILIEJIMAS DĖL LIKIMO BENDRUMO**. Bet kodėl vienos didelės valstybės išnyksta iš pasaulio žemėlapių, o jų vietoje atsiranda kitos? Ar yra čia politinė priežastis, neturinti nieko bendra su Trečiosios Pasaulinės Teorijos aspektu, ar ši priežastis yra visuomeninio charakterio, betarpiškai susieta su šiuo Žaliosios Knygos skyriumi? Nagi pažiūrėkime. Be abejonės, šeima yra socialinis, o ne politinis darinys. Tas pat tinka, kai ji augant palikuonims virsta daugeliu šeimų.

Nacija - tai kiekybiškai išaugusi gentis, išsiskirsčiusi į naujas gentis.

Nacija taip pat yra socialinis darinys, kurio pagrindą sudaro nacionaliniai ryšiai. Gentis - socialinis darinys, iškilęs ant gentinių ryšių pamatų, šeima - socialinis darinys šeiminių ryšių pagrindu. Socialiniai dariniai yra ir pasaulio nacijos, susietos bendražmogiškais ryšiais. Visa tai - aksioma. Valstybė gi yra politinis darinys. Valstybės sudaro pasaulio politinį žemėlapią. O kodėl vis dėlto amžiams bėgant šis žemėlapis nuolat keitėsi? Priežastis ta, kad valstybė, kaip politinis darinys, gali atitikti visuomeninį darinį, bet gali ir neatitikti. Jei valstybę sudaro viena nacija, tai ji egzistuoja ilgai ir be pakeitimų, o jeigu dėl kolonizacijos iš vidaus ar dėl nuosmūgio ji keičiasi, tai su nacionalinės kovos, nacionalinio atgimimo ir nacionalinės vienybės lozungais išnyksta vėl. Jeigu jau valstybė kaip politinis darinys jungia daugiau nei vieną naciją, tai jos politinė struktūra išyra kaip kiekvienos nacijos veržimosi į nacionalinę nepriklausomybę rezultatas. Taip atsitiko su pasaulyje žinomomis imperijomis, nes visos jos buvo sudarytos jungiant nacijas, kurių kiekviena dėl savo nacionalinių paskatų ėmė siekti nepriklausomybės, kas ir sukėlė imperijų kaip politinio darinio griūtį, o jas sudarantys elementai grįžo prie savo visuomeninių pagrindų. Pasaulio istorijoje mes randame ryškių to įrodymų. Bet kodėl tada įvairių nacijų jungimo pagrindu iškyla imperijos? Tai todėl, kad valstybė, skirtingai nei gentis, nacija, yra ne tik visuomeninis darinys. Valstybė - tai politinis darinys, iškilęs veikiant daugybei faktorių, kurių pirmasis ir pagrindinis yra nacionalinė savimonė. Nacionalinė valstybė - tai vienintelė politinė forma, atitinkanti natūralų visuomeninį darinį. Tokia valstybė gali gyvuoti amžius, jei netaps kitos, stipresnės nacijos pasikėsinimo objektu, ir jeigu politinė tokios valstybės struktūra nepasiduos įtakai jos visuomeninių struktūrų, o būtent genčių, klanų ir šeimų.

Jeigu politinė struktūra paklūsta visuomeninei - gentinei, klaninei- struktūrai ir patenka jos įtakon, ji subyra.

Kiti valstybę formuojantys faktoriai (turime galvoje ne paprastą vienos nacijos valstybę) yra religiniai, ekonominiai ir kariniai. Viena religija gali sujungti į vieną valstybę ir kelias nacijas. Susijungimas taip pat galimas dėl ekonominio būtinumo ar užkariavimų. Tokiu būdu pasaulis tampa liudytoju, kaip valstybės arba imperijos, egzistavusios vienoje epochoje, kitoje išnyksta. Jeigu nacionalinė dvasia tampa stipresnė už religinę, kova tarp skirtingų nacijų, kurias ligi tol jungė viena religija, stiprėja, ir kiekviena šių nacijų pasiekia nepriklausomybę, grįždama prie jai būdingos visuomeninės struktūros, o imperija išnyksta. Paskui, kai religinė dvasia darosi stipresnė už nacionalinę dvasią ir skirtingos tautos susijungia po vienos religijos vėliava, vyksta atvirkščiai, tada vėl ima vyruoti nacionalinė dvasia ir t.t. Bet kuri valstybė, jungianti kelias nacijas dėl religinių, ekonominių, karinių bei ideologinių priežasčių ir faktorių, bus išardyta nacionalinių kovų, kol kiekviena nacija neišsikovos nepriklausomybės, tai yra, kol visuomeninis faktorius galutinai netriumfuos prieš politinį. Tokiu būdu, nežiūrint kad valstybės egzistavimas padiktuotas politinio būtinumo, žmogaus gyvenime svarbiausia yra šeima, gentis, nacija ir tik tada visa žmonija.

Visuomeninis faktorius - tai pagrindinis ir pastovus faktorius. Šiuo faktoriumi yra nacionalinė savimonė. Todėl būtina sutelkti dėmesį į socialinę tikrovę, skiriant dėmesį šeimai dėl normaliai išsivysčiusio žmogaus auklėjimo, tada - genčiai, kaip visuomeninei apsaugai ir natūraliai socialinei mokyklai, kur žmogus už šeimos ribų gauna savo visuomeninį auklėjimą, o paskui ir nacijai, kadangi žmogus suvokia tikrąją socialinių vertybių prasmę per šeimą ir gentį kaip natūralius visuomeninius darinius, atsiradusius be pašalinio poveikio. Tad dėmesys šeimai vardan žmogaus, dėmesys genčiai vardan šeimos ir tuo pat dėl žmogaus, dėmesys nacijai - yra nacionalinė savimonė, kadangi nacionalinis faktorius kaip visuomeninis faktorius yra tikrasis nuolatinis istorijos variklis.

Nacionalinių žmonių bendruomenių ryšių ignoravimas ir politinių sistemų, prieštaraujančių socialinei tikrovei sukūrimas gali būti tik laikino pobūdžio, kadangi tokios sistemos būtinai griūva veikiant visuomeniniam faktoriui, tai yra prabundant tautoms. Visa tai ne išgalvotos schemos, o tiesos, glūdinčios pačioje žmogaus gyvenimo esmėje. Kad neklystų, kiekvienas žmogus žemėje privalo tai įsisamontinti ir atitinkamai veikti. Šių nepakeičiamų tiesų žinojimas būtinas todėl, kad būtų išvengta nukrypimų ir klaidų, kad dėl nežinojimo ir nepagarbos žmogaus būties pagrindams nebūtų trikdoma žmonių bendruomenių gyvenimo tėkmė.

MOTERIS

Moteris - žmogus. Vyras - taip pat žmogus. Tai neginčijama ir neabejotina tiesa. Taigi moteris ir vyras - lygiateisiai žmonės, ir daryti skirtumą tarp jų kaip žmonių - aiški ir niekuo nepateisinama neteisybė.

Moteris kaip ir vyras valgo ir geria, nekenčia ir myli, galvoja, mokosi ir supranta. Moteriai kaip ir vyrui reikalinga pastogė, drabužis ir transporto priemonė. Moteris kaip ir vyras jaučia alkį ir troškulį, kaip ir vyras moteris gyvena ir miršta. Ir vis dėlto vyras - tai vyras, o moteris - tai moteris. Kodėl? Kodėl žmonių visuomenė nesusideda vien iš vyrų ar vien iš moterų, o iš vienu ir kitų? Tai yra moteris ir vyras sukurti pačios gamtos. Kodėl gi gamta nesukūrė vien tik vyrų ar vien moterų? Kur skirtumas tarp vyrų ir moterų, tai yra tarp vyro ir moters? Kodėl gamta sukūrė juos abu? Matyt jų abiejų buvimas, vyro ir moters vienu metu, yra natūralus būtinumas. Matyt kiekvienas jų ne toks kaip kitas, ir, suprantama, jų skirtumai nulemti pačios gamtos, ką patvirtina jų buvimas Žemėje abiejų tuo pat metu.

Tai parodo, kad kiekvienam jų paskirtas savas ypatingas vaidmuo, skirtingas nuo antrojo. Todėl kiekvienas jų turi turėti savo sąlygas, atlikti gamtos jam paskirtam vaidmeniui, skirtingam nei kito vaidmuo, ir sąlygos tam vaidmeniui atlikti kiekvienam turi būti skirtingos. Kad suprastume, koks jis tas vaidmuo, būtina išsiaiškinti, kuo pasireiškia vyro ir moters organizmų skirtumai, tai yra, kokie skirtumai pačioje jų prigimtyje. Moteris - moteriškos lyties asmuo. Vyras - vyriškosios lyties asmuo. Todėl, kaip sako gydytojas ginekologas, moteris "turi menstruacijas", tai yra reguliarių susirgimų, pasireiškiančių kasmėnesiniu kraujavimu. Vyriškam organizmui tai nebūdinga. Moteris, būdama iš prigimties moteriškosios lyties būtybe, turi kasmėnesinius kraujavimus. Jeigu to nebūna, vadinasi, ji pastojo. Nėštumo metu moteris būna liguistos būsenos beveik metus. Tuo metu ji neturi galimybės užsiimti įprastine veikla. Gimdymo procesas, normalus ar priešlaikinis, moteriai susijęs su gimdymo kančiomis. Vėliau moteris maitina savo mažylį krūtimi ir normaliomis sąlygomis tai tęsiasi apie dvejus metus. Natūralaus maitinimo procesas reiškia, kad mažylis būna su motina, o motina - su mažyliu, o tai taip pat atima jai galimybę užsiimti įprastine veikla, nes šiuo periodu ji tiesiogiai atsakinga už kitą žmogų ir padeda jam vykdyti jo gyvybines funkcijas, nes be jos pagalbos kūdikis žūtų. Gi vyras nuo viso to "laisvas".

Toks gydytojo specialisto sprendimas. Šie prigimtiniai vyro ir moters skirtumai daro lygiavą tarp jų negalima ir tuo pačiu apsprendžia neišvengiamą jų abiejų sambūvį: ir vyro, ir moters asmenų. Kiekvienam jų gyvenime paskirtas ypatingas vaidmuo arba funkcija, skirtinga nuo kito funkcijos bei vaidmens, ir nė vienas jų jokiū būdu negali pakeisti kito, tai yra vyras negali vykdyti funkcijų, gamtos paskirtų moteriai. Būtina sutikti, kad šios biologinės funkcijos moteriai - sunki našta, susijusi su nemažu jėgų išsikvojimu ir kančiomis, vienok be šios funkcijos, kurią moteris atlieka, nutrūktų žmonių

gyvenimas. Ši funkcija glūdi pačioje prigimtyje - ji neprisiimta moters laisva valia ir niekieno neprimesta.

Bet, ši funkcija yra būtina - be jos baigtusi žmonijos egzistavimas. Egzistuoja tam tikri savavališki kišimai dėl pastojimo, gimdymo, taip pat ir dėl maitinimo. Vienok visi tie kišimosi būdai - vienos veiksmų grandinės nareliai, nukreipti prieš natūralų gyvenimą, kurio kraštutinis veiksnys yra žmogžudystė, kada moteris, nenorėdama pastoti, gimdyti, maitinti kūdikį, užmuša savyje savo prigimtį, kas nesiskiria nuo bet kurio kito pašalinio kišimosi į pačią gyvenimo prigimtį, šiuo atveju išreikštą nėštumu, gimdymu, maitinimu, motinyste, santuoka, nors tokio kišimosi mastai įvairūs.

Tendencija atimti moteriai jos natūralų motinos vaidmenį ir ją pakeisti lopšeliais yra pradžia humaniškos žmonių visuomenės atsisakymo ir jos pavertimo biologine visuomene, gyvenančia dirbtinį gyvenimą. Vaikų atskyrimas nuo jų motinos ir laikymas lopšeliuose daro juos panašius į viščiukus, nes lopšelius galima palyginti su paukščių fermomis, kur šeria inkubatorinius viščiukus. Tik natūrali motinystė, kada kūdikį auklėja tikroji mama, leistina žmonių visuomenėje, dera žmogaus prigimčiai ir jo orumui. KŪDIKIS TURI AUGTI ŠEIMOJE, MOTINOS IR TĖVO, BROLIŲ IR SESERŲ APLINKOJE, o ne viščiukų fermoje.

Viščiukams, kaip ir visiems kitiems gyviams sutvėrimams, taip pat reikalinga motina, o augimas fermose, kurios prilygsta lopšeliams, trukdo jų natūralų vystymąsi. Tokio paukščio mėsa panaši į dirbtinę, ji nemalonaus skonio ir, ko gero, nesveika, nes paukštis augo dirbtinai sukurtomis sąlygomis, nepažino motinos globos. Laukinio paukščio mėsa skanesnė ir maistingesnė, nes ji augo globojant motinai ir buvo natūraliai maitinta. VAIKAI, NETURINTYS ŠEIMOS IR PASTOGĖS, AUGINAMI VISUOMENĖS. TIK TOKIEMS VAIKAMS VISUOMENĖ STEIGIA LOPŠELIUS IR KITAS PANAŠIAS ĮSTAIGAS. VISUOMENĖS GLOBALIAIS pranašesnė nei atskirų asmenų, NESANČIŲ JŲ TĖVAIS, globa. Jeigu patyrinėtume norėdami nustatyti natūralų kūdikio polinkį ir išsiaiškinti, kam jis teikia pirmenybę - motinai ar vaikų fermai, vaikutis be svyravimų rinksis motiną, kadangi iš prigimties kūdikis linksta prie motinos, tai būtent motina jam yra natūrali ir ideali apsauga.

Atimti vaikutį iš motinos ir atiduoti į lopšėlį - reiškia naudoti prievartą jo atžvilgiu, kliudyti jam normaliai natūraliai vystytis. Natūralus vystymasis - tai normalus, laisvas vystymasis. Motinos pakeitimas lopšeliu - prievartinis veiksmas, trukdąs normaliai vystytis. Vaikai, kuriuos veda į lopšėlį, eina ten arba verčiami, arba dėl savo vaikiško nesuvokimo, ir veda juos ten išimtinai dėl materialinių, o ne dėl socialinių priežasčių. Jeigu ne prievarta ir ne jų naivumo išnaudojimas, vaikai neitų į lopšėlį, o liktų su savo motinomis. Tai nehumaniška ir nenatūralu turėti tik tą pateisinimą, kad moteris turi sąlygas, neatitinkančias jos prigimties, t.y. turi atlikti nesocialias, jai kaip motinai nebūdingas funkcijas. Moteris, kuriai prigimties skirtos funkcijos, skirtingos nuo vyro funkcijų, turi turėti kitokias nei vyras sąlygas vykdyti šias natūralias funkcijas.

Motinystė - moteriai, o ne vyrui priklausanti funkcija, todėl besąlygiškai negalima vaikų atskirti nuo motinos. Bet koks bandymas atskirti juos nuo motinos yra prievarta ir savivalė. Motina, kuri atsižada motinystės pareigų, veikia prieš savo gyvenimo paskirtį, numatytą jai prigimties. Jai reikia suteikti visas būtinas teises ir palankias sąlygas, o visokia prievarta tikslu priversti motiną atlikti natūralias funkcijas nenormaliomis sąlygomis turi būti panaikinta. Šiuo atveju viena prieštarauja kitam.

Priverstinis moters atsisakymas vykdyti natūralią funkciją gimdyti ir auklėti vaikus reiškia, kad moteris tampa prievartos ir savivalės auka. Moteris, kuri verčiama atlikti darbą, darantį ją nepajėgią vykdyti jos prigimtinę funkciją, yra nelaisva ir verčiama tai daryti dėl savo poreikių, nes poreikiai nulemia laisvę. Patenkinamų ir būtinų sąlygų, reikalingų, kad moteris galėtų vykdyti savo natūralią, kitokią nei vyro paskirtį, sąrašą yra tos sąlygos, kurias būtina suteikti sergančiam moteriai, nėsčiai, kada ji savo iščiose nešioja kūdikį, kas riboja jos fizines galimybes.

Nežmoniška moteriai, esančiai tokioje stadijoje, sudaryti sąlygas, neatitinkančias jos padėties, pavyzdžiui, versti dirbti fizinį darbą, kuris keršija moteriai už jos kaip moters paskirties išdavystę arba uždeda bausmę už įžengimą į jos prigimčiai svetimą vyrų pasaulį. Pačios moters tvirtinimas, kad ji dirba fizinį darbą laisva valia, neatitinka tikrovės. Iš tikrųjų jinai, pati to nesuvokdama, dirba jį todėl, kad žiauri materialinė visuomenė sudarė jai nepakenčiamas sąlygas ir priverstė toms sąlygoms paklusti, nors ji ir teigia esanti laisva rinktis. Vienok egzistuojant lygybės tarp vyro ir moters "visur" principui moteris neturi pasirinkimo laisvės. Didžiulė apgaulė moters atžvilgiu slypi pačiame apibrėžime "visur", kadangi

tai nuneigia tuos pirminius prigimties ypatumus, kurie skiria vyrą nuo moters ir jai nurodo jos natūralią vietą gyvenime.

Vyros ir moters lygybė pernešant sunkumus, kai moteris neščia, - savivalė ir kietaširdiškumas.

Lygybė tarp jų laikantis pasninko, kai moteris maitina, - savivalė ir žiaurumas.

Lygybė dirbant nešvarų darbą, kenkiantį moters grožiui, nesuderinamą su moteriškumu, - savivalė ir žiaurumas.

Profesijos mokymas, rengiant moterį darbui, nesuderinamam su jos prigimtimi, - taip pat savivalė ir žiaurumas.

Vyras ir moteris lygūs visada, kai turima minty žmogiškus santykius. Taip pat neleistina, kad vienas ar kitas tuoktųsi prieš savo valią arba nutrauktų santuoką be teismo, ar be abipusio sutikimo, neinančią teismą. Moteris yra namų šeimininkė, nes namai - vienas iš normalių ir būtinų atributų moteriai laukiantis, gimdant ir prižiūrint kūdikį. Moteris - šeimininkė motiniškos pastogės, tai yra namų. Motinystė - jos prigimtinė pradžia. Atimti motinai vaikus arba atimti namus - savivalė. Moteris - moteriškosios lyties asmuo, o tai reiškia, kad jos biologinė sandara kitokia nei vyro. Jos prigimties dėka moteriai būdingi bruožai, labai kitokie nei vyrui tiek išore, tiek visa esme. Moters išorė skiriasi nuo vyro panašiai kaip gyvūnų ir augalų pasaulyje visokie moteriškosios lyties sutvėrimai skiriasi nuo vyriškųjų. Tai neginčijamas gamtos faktas.

Vyriškieji augalų ir gyvūnų pasaulio atstovai savo prigimtimi stiprūs ir šiurkštūs, o moteriškieji ir augalų, ir gyvūnų, ir žmonių pasaulyje savo prigimtimi gražūs ir švelnūs. Tai amžinos, plačiai žinomos tiesos, kuriomis remiantis sukurti gyvi padarai, vadinami žmonėmis, gyvūnais, augalais. Dėl gamtos nustatytų sandaros skirtumų vyriškasis asmuo yra grubios jėgos nešėjas todėl, kad būtent tam ir sukurtas, o moteris, taip pat pagal prigimtį, yra grožio ir švelnumo nešėja, nes šiam vaidmeniui sukurta. Ši taisyklė teisinga, nes, iš vienos pusės, ji natūrali, o kita vertus, - ji yra pagrindinė laisvės taisyklė, nes visa, kas gyva, sukurti laisvi, o bet koks įsikišimas, prieštaraujantis laisvės taisyklei, yra savivalė. Gamtos dėsniumų nepaisymas, savavališkas ribų peržengimas reiškia paties gyvenimo vertybių paneigimą ir jo sunaikinimą. Būtent taip viskas sukurta gamtoje neatšaukiamai nuo gimimo iki mirties. Bet koks gyvas padaras gimsta, gyvena ir miršta. Visas gyvenimas nuo pradžios iki pabaigos pagrįstas natūraliu gamtos įstatymu, kuris neleidžia nei prievartos, nei pasirinkimo. Jis natūralus, jame glūdi natūrali laisvė. Gyvūnų, augalų, žmonių pasaulyje amžių tėkmėje būtinai egzistuoja vyriškieji ir moteriškieji pradai. Jie ne tik egzistuoja, bet ir būtinai atlieka funkcijas, kurioms yra paskirti ir kurios turi būti iki galo atliekamos. Jeigu to nėra, vadinasi, dėl kažkokių aplinkybių pažeista natūrali gyvenimo tėkmė.

Vienok beveik visur pasaulyje moterų ir vyrų vaidmenys, bandant moterį paversti vyru, susimaišo. Tai prievartavimas gamtos, kuri nustatė, kad kiekvienam - ir vyrui, ir moteriai - skirta ypatinga užduotis, kitaip - regresas. Ši tendencija gamtai nepriimtina, ji griauja laisvės taisyklę ir nukreipta prieš gyvenimą ir buvimo dėsnius. Vyras ir moteris turi besąlygiškai vykdyti jiems skirtą vaidmenį, dėl kurio jie ir yra šiame pasaulyje. O visokie, kad ir daliniai nukrypimai nuo jiems patikėto vaidmens, paaiškinami tik priverstinėmis, išimtinomis aplinkybėmis, tai yra vyksta dėl nenormalių sąlygų. Moteris, vengianti nėštumo ar santuokos arba susilaikanti nuo natūralaus siekio būti graži ir švelni pagal sveikatos būklę, atsisako savo prigimtinės padėties dėl priešasčių, turinčių prievartos bruožų.

Moteris, vengianti nėštumo, santuokos, motinystės ir t.t. dėl savo darbo, nutolsta nuo savo natūralios funkcijos taip pat verčiama aplinkybių. Moteris, vengianti nėštumo, santuokos, motinystės ir t.t. be aiškių priešasčių, atsisako vykdyti savo prigimtine pareigą verčiama moralinio pobūdžio aplinkybių. Tokiu būdu vyro ar moters nenoras atlikti savo prigimtine paskirtį gali būti tik nenormaliomis aplinkybėmis, prieštaraujančiomis laisvės įstatymui ir pavojingomis pačiam žmogaus egzistavimui. Todėl, siekiant panaikinti materialines sąlygas, trukdančias moteriai atlikti savo natūralią paskirtį ir skatinančias ją dirbti vyrišką darbą lygybės su vyrais dingstimi, būtina daryti perversmą pasauliniu mastu.

Nėra abejonės, kad toks perversmas, ypatingai išvystytos pramonės visuomenėje, dėl savisaugos instinkto būtinas. Jis įvyks netgi be pašalinių šaltinių, tokių kaip Žalioji knyga, agitacijos.

VISOS NŪNAI EGZISTUOJANČIOS VISUOMENĖS MATO MOTERĮ KAIP PREKĘ. RYTAI ŽIŪRI Į JĄ KAIP PIRKIMO - PARDAVIMO OBJEKTĄ, VAKARAI ATSISAKO PRIPAŽINTI JĄ KAIP MOTERĮ. Skatinti moterį atlikti vyriškus darbus - reiškia kėsintis į moteriškumą, duotą jai prigimties dėl neišvengiamo gyvenimo tęsinio.

Vyriškas darbas kenkia grožiui, kuriuo gamta apdovanojo moterį dėl jos ypatingos paskirties. Moteris nėra sukurta jai netinkančiam darbui. Analogija tam - augalų sužydėjimas, pasireiškiantis tam, kad vyktų apdulkinimo procesas ir atsirastų sėklos: jei sunaikinsi žiedą, augalas neteks galimybės atlikti savo gyvenimo paskirtį. Ryški iš prigimties drugelių, paukščių ir kitų gyvūnų patelių spalva gamtos duota dideliame tikslui. Be to, dirbdama vyrišką darbą, neigdama ir menkindama savo prigimtine moteriai būdingą paskirtį, moteris virsta vyru.

Moteris turi naudotis visomis teisėmis, *išskyrus teisę tapti vyru ir atsisakyti savo moteriškumo*. Dėl skirtingos fizinės sandaros vyro ir moters organų funkcijos taip pat skirtingos. Tų funkcijų skirtumai apsprendė temperamentų, psichinės sandaros, nervų sistemos ir kūno sudėjimo skirtumus.

Moteris emocionali, patraukli, verksminga, baiminga. Gamta sukūrė moterį švelnią ir silpną, vyrą - kietą ir grubų. Natūralių vyro ir moters skirtumų ignoravimas, jų paskirčių painiojimas - tendencija, visiškai prieštaraujanti civilizacijos nuostatomis ir amžiniems gamtos įstatymams. Tai pakerta žmogaus gyvenimo šaknis ir yra visų jo visuomeninio gyvenimo negandų priežastis. Šiuolaikinės industrinės visuomenės, privertusios moterį dirbti vyriškus darbus, kenkiančius jos moteriškumui, jos tikrajam motinos pašaukimui ir grožio bei ramybės šaltiniui - tai ne civilizuotos, o materialistinės visuomenės, kuriomis sekti neprotinga ir pavojinga žmonijai ir civilizacijai.

NEKELIAME KLAUSIMO, AR MOTERIS PRIVALO AR NEPRIVALO DIRBTI, PANAŠUS KLAUSIMAS VULGARUS IR ABSURDIŠKAS, NES VISUOMENĖ PRIVALO APRŪPINTI DARBU VISUS GALINČIUS DIRBTI VISUOMENĖS NARIUS, NESVARBU, VYRUS AR MOTERIS. SVARBU, KAD KIEKVIENAS DIRBTŲ TOKĮ DARBĄ, KURIS JAM TINKA IR NEBŪTŲ VERČIAMAS ATLIKTI TOKĮ DARBĄ, KURIS JAM NETINKA. VERSTI VAIKUS ATLIKTI SUAUGUSIOJO DARBĄ - SAVIVALĖ IR PRIEVARTA. VERSTI MOTERĮ DIRBTI VYRIŠKĄ DARBĄ - TAIP PAT SAVIVALĖ IR PRIEVARTA.

Laisvė reiškia, kad žmogus įgyja žinių ir įgūdžių, atitinkančių jo prigimtį, darantį jį galintį dirbti atitinkamą darbą. Savivalė reiškia, kad žmogus įgyja žinių ir įgūdžių, neatitinkančių jo prigimties, verčiančių dirbti netinkantį jam darbą. Ne visada darbas, kurį gali atlikti vyras, tinka moteriai. Vaiko žinios ir sugebėjimai skiriasi nuo suaugusiojo žinių ir gebėjimų. Žmonių teisės visų lygios - vyrų ir moterų, suaugusiųjų ir vaikų. Tačiau jų pareigos toli gražu nelygios.

MAŽUMOS

Kas tos mažumos, kokios jų teisės ir kokios pareigos? Kokius šios problemos sprendimo būdus siūlo Trečioji Pasaulinė Teorija tarp kitų žmogaus problemų sprendimo? Egzistuoja du mažumų tipai - mažuma, įsiliejusi į tautą ir tapusi jos socialine dalimi, ir mažuma, neturinti savo tautos. Pastaroji sudaro savarankišką visuomeninį organizmą ir yra istoriškai susiklosčiusi bendrija, kuri veikiant prisijungimo faktoriui ir bendram likimui laikui bėgant taps tauta.

Ši mažuma turi, kaip jau minėta, suverenias visuomenines teises. Bet kurios daugumos pasikėsinimas į šias teises yra savivalė. Visuomeninis savitumas - ypatybė, būdinga minimai mažumai, ji negali būti nei suteikta, nei išplėsta. Politinės ir ekonominės tokios mažumos problemos turi būti sprendžiamos tik sąlygomis visuomenės, kurią valdo masės, kur valdžia, turtai ir ginklai priklauso masėms. Vertinti mažumą tik politinių ir ekonominių problemų srityje - diktatas ir neteisingumas.

JUODIEJI

PASAULĮ VALDYS JUODIEJI

Juodosios rasės pavergimas buvo paskutinis vergovės etapas istorijoje. Prisiminimas apie tai juodojo žmogaus sąmonėje išliks tol, kol jis nepatirs, kad visiškai atgavo savo teises. Šis tragiškas

istorijos faktas, sukeliantis jiems skausmo pojūtį ir psichologinį veržimąsi įsitvirtinti ir reabilituoti išsirusas atžvilgiu yra toks psichologinis faktorius, kurio reikšmės, turint minty juodosios rasės nusiteikimą revanšui ir viešpatavimui, negalima nepaisyti.

Be to, būtina atsižvelgti ir į tokius istorinio visuomeninio proceso faktorius, kaip geltonosios rasės, atėjusios iš Azijos ir užėmusios kitus kontinentus viešpatavimas, paskui ir baltosios rasės, kolonizavusios ištisus žemynus. Dabar prasideda juodosios rasės viešpatavimo periodas. Socialiniu požiūriu juodoji rasė dabar labiausiai atsilikusi. Vienok tas atsilikimas pasitarnauja vyravimui skaitlingumo atžvilgiu, kadangi žemas pragyvenimo lygis nedavė galimybės nudotis ribojančioms gimstamumą priemonėmis. Be to, jų visuomeninių papročių atsilikimo dėka, juodiesiems nežinomi apribojimai santuokinių santykių sferoje, kas veda į neribotą juodųjų gyventojų skaičiaus augimą. Tuo tarpu kitos rasės, dėl reguliuojamo gimstamumo ir veikiančių santuokos įstatymų dėka ženkliai mažėja savo skaičiumi. Tai irgi jų nuolatinio užimtumo pasekmė, priešingai juodiesiems, gyvenantiems tingios amžinos laisvės atmosferoje.

ŠVIETIMAS

Žinių įsisavinimas - tai ne tas reglamentuotas procesas ir ne tie dalykai, užfiksuoti vadovėliuose, kuriuos jaunimas nustatytų valandų laikotarpyje privalo išmokti auditorijose. Toks mokymo metodas, nūnai priimtas visame pasaulyje, prieštarauja laisvei. Privalomas mokymas, kuriuo giriasi pasaulio valstybės sugebėjusios jį primesti jaunimui yra laisvės užgniaužimo priemonė, žmogaus prigimtinių gebėjimų užgniaužimo priemonė. Prievarta profesinės orientacijos pasirinkime virsta diktatu, žudančiu laisvę, nes žmogus netenka teisės laisvai pasirinkti, kurti ir vystyti talentą. Versti žmogų mokytis kokią nors programinę discipliną - diktatas. Primesti žmonėms studijuoti nurodytus dalykus - diktatas. Privalomas reglamentuotas mokymas pagal programas iš tiesų reiškia priverstinį nemokšiško diegimą masėse.

Visos valstybės, išspraudusios mokymo procesą į oficialių programų rėmus ir verčiančios savo piliečius mokytis išimtinai oficialiai nustatytų ir patvirtintų dalykų, vartoja prievartą savo piliečių atžvilgiu. Pasaulinė kultūrinė revoliucija turi sugriauti nūnai pasaulyje priimtus mokymo metodus ir išlaisvinti žmonių sąmonę iš tendencingų programų ir tyčinių žmogaus skonių, sąvokų ir mentaliteto perdirbinėjimų. Tai, kas pasakyta, kaip gali atrodyti kai kuriems vulgarizatoriams, nereikia, kad reikia uždaryti mokymo įstaigas ir atimti iš žmonių galimybę mokytis. Atvirkščiai - tai reiškia, kad visuomenė turi aprūpinti visų tipų švietimą ir suteikti savo piliečiams galimybę išsirinkti tokį tipą, kuris labiausiai atitinka jų prigimtį, kas savo ruožtu reikalauja pakankamo kiekio mokymo įstaigų visose žinių srityse.

Jų trūkumas riboja žmogaus laisvę ir verčia jį mokytis dalykų, dėstomų esančiose mokymo įstaigose, ir tuo pačiu atima jam natūralią teisę laisvai pasirinkti, nes mokymo įstaigų, teikiančių kitos srities žinias tiesiog nėra.

Lygiai taip pat atsilikusios, visiškai nemokšiškos ir laisvę gniuždančios yra visuomenės, trukdančios tikram tikėjimo pažinimui, visuomenės, monopolizuojančios religines žinias, visuomenės, atstovaujančios svetimai religijai, kultūrai ir iškreiptam gyvenimo būdui, ir tos visuomenės, kuriose draudžiamos arba monopolizuotos materialistinės žinios.

Žinios - natūrali kiekvieno žmogaus teisė, ir niekas negali žmogui tos teisės atimti, tik pats žmogus gali jų atsisakyti.

Nemokšiškumas baigsis, kada viskas bus pateikta tikroje šviesoje, kada kiekvienas žmogus turės galimybę pažinti tiesą jam prieinamu būdu.

Žmonės bus atsilikę, kol negalės susikalbėti viena kalba. Iki tol, kol žmogus nesugebės įgyvendinti šios, atrodo, neįgyvendinamos svajonės - kiekviena tauta savo džiaugsmą ir liūdesį, gėrį ir blogį, grožį ir bjaurastį, ramybę ir kančią, mirtį ir nemirtingumą, meilę ir neapykantą, žodžiu, visą

jausmų, skonių, nuotaių įvairovę išreikš sava kalba, kurią jis gavo gimdamas. Maža to, pats žmogaus elgesys bus apspręstas reakcijos, sukeltos emocinio suvokimo, kuri sukelia kalba jos vartotojo dvasioje. Vienos kalbos priėmimas dabartiniu metu šios problemos neišspręs. Šis klausimas tebus išspręstas tik kai kalbų susiliejiimo procesas pereis daugelį stadijų, kam prireiks ne vienos kartos gyvenimų ta sąlyga, kad laikui bėgant tos kartos praras paveldėjimo faktorių - jausmines reakcijas; tėvų ir senelių skoniai bei temperamentai sukurs jausminius suvokimus vaikų ir anūkų skoniams ir temperamentams.

Jeigu protėviai kalbėjo įvairiomis kalbomis, o palikuonys kalba viena, tai nereiškia, kad palikuonys, kalbantys viena kalba, turi vienodus skonius bei vienus ir tuos pačius emocinius suvokimus. Vienodi estetiniai santykiai gali atsirasti tik po to, kai nauja kalba sukurs genetinių faktorių perduoti vienos kartos skonius ir emocinius suvokimus kitai kartai ir tolimesnėms kartoms. Jeigu viena grupė žmonių gedulo atveju vilki baltą, o kita - juodą, tai ir emocinis šios spalvos suvokimas bus kiekvienai grupei atitinkamas, t.y. vienai neigiamos emocijos bus sukeltos baltos, o kitai - juodos spalvos.

Panaši emocinė reakcija rodo konkretų poveikį organizmui apskritai, kadangi šis suvokimas perduodamas kaip paveldas, taigi ateinančios kartos instinktyviai nemėgs juodos spalvos, nes jos nemėgo ankstesnės kartos. Tai lemia, kad kiekviena tauta sugeba iš tikrųjų priimti savo nacionalinį meną ir nacionalinį paveldą ir dėl genetinių priežasčių nepriima svetimo meno ir paveldo netgi tais atvejais, kada tautos, turinčios skirtingą kultūros paveldą dabartiniu metu kalba ta pačia kalba. Šis skirtingumas, netgi silpna forma, pasireiškia ir vienos tautos viduje. Išmokyti vieną bendrą kalbą nesunku, lygiai kaip nesunku mokant kitų tautų kalbą išmokyti suprasti jų meną. Sunkumas yra tas, kad neįmanomas visiškas emocinis susiliejiimas su svetima kalba. Ši problema egzistuos tol, kol neišnyks paveldėjimo faktoriaus poveikis žmonėms, kalbantiems viena kalba.

SPORTAS, JODINĖJIMAS, REGINIAI

Sportas gali būti individualus, panašus į malda, atliekamas vienumoje, netgi uždareme kambaryje, arba kolektyvinis, kada sportiniai žaidimai vyksta atvirose aikštelėse, panašiai kaip visuotinės maldos šventovėse. Pirmuoju atveju sportas yra asmeninis užsiėmimas, antruoju - masinis, kadangi jį praktikuoja visa liaudis, niekam kitam to nepatikėdama. Būtų neprotinga, jei žmonės eitų į šventovę ne melstis, o pažiūrėti, kaip meldžiasi kiti. Taip pat neprotinga, kada minios eina į stadionus ir sporto aikštes ne dalyvauti sporto žaidimuose, o pažiūrėti kokio sportininko ar jų grupės. Sportas panašus į malda, valgymą, apšildymą, gryną orą. Žmonės neina į restoraną pažiūrėti, kaip kiti valgo. Keista būtų stebėti žmones įpareigojusius kitus vietoj savęs šildytis ar gaivintis prie ventiliatoriaus.

Taip pat absurdiška, kada visuomenė leidžia atskiram žmogui ar jų grupei monopolizuoti sportą, nušalinant nuo jo visuomenę, dargi kai visuomenė apmoka visas sportininko ar jų grupės išlaidas.

Žiūrint iš demokratiškos pozicijos tai taip pat neleistina, kaip neleistina, kad liaudis patikėtų vienam žmogui ar grupei - partijai, klasei, genčiai, klanui, parlamentui - spręsti liaudies vardu jos likimą ar nustatinėti jos poreikius.

Individualus sportas - reikalas tu, kas tuo užsiėmė. Jie tai daro savo iniciatyva ir patys turi padengti išlaidas. Masinis sportas - tai socialinis žmonių poreikis, todėl neleistina, tiek sporto atžvilgiu, tiek demokratišku požiūriu, patikėti užsiimti sportu kitiems asmenims. Sportiniu požiūriu nė vienas žmogus nesugebės kitiems perduoti to dvasinio ir fizinio pasitenkinimo, kuri jis patyrė sportuodamas. Demokratišku požiūriu nei atskiras žmogus, nei grupė žmonių neturi teisės monopolizuoti sportą, valdžią, turtą, ginklus, nušalindamas nuo to kitus.

Tradicinis šiuolaikinio sporto pagrindas visose pasaulio valstybėse yra sporto klubai, kurie valdo visas priemones ir galimybes sporto srityje. Šios organizacijos reiškia tokius pat socialinius monopolinius institutus, kaip ir politinės diktatūros institutai, masių vardu monopolizavę valdžią, ekonominiai institutai, monopolizavę turtus, atimtus iš visuomenės, tradiciniai kariniai institutai, monopolizavę ginklus, atimtus iš visuomenės. Panašiai kaip masių epocha sugriauna turtus, valdžią ir ginklus monopolizavusius institutus, ji turi sugriauti ir institutus, monopolizavusius socialinį aktyvumą - sportą, jodinėjimą ir pan.

Kada minios išsirikiuoja eilėse, kad palaikytų kandidata, kuris už juos spręs jų likimą arba - jeigu įsivaizduosime dar labiau neįtikėtina - taps jų vietoje ir jų įgaliojimų garbės, suvereniteto ir t.t. vėliavnešiais, tai toms masėms, netekusioms valios ir orumo, liks tik stebėti iš šalies, kaip kažkas veikia ten, kur įprastai jie turi veikti patys.

Tas pat vyksta su tais žmonėmis, kurie nesportuoja patys ir sau, nes nesugeba dėl nesupratimo arba dėl apgavysčių organizacijų, monopolizavusių sporto užsiėmimus ir besistengiančių prablaškyti mases bei atbukinti jų sąmonę, palikdami jiems mainais už galimybę sportuoti tik juoką ir aplodismentus. Kada valdžią turi masės, sportas tampa masinis. Kada turtai ir ginklai priklauso masėms, sportas, kaip viena socialinio aktyvumo rūšių taip pat priklauso masėms.

Kolektyvinis sportas - masių reikalas. Įvertinant naudą, kurią sportas teikia kaip sveikatinimo ir poilsio priemonė, sportas - visos liaudies teisė.

Neprotinga paversti sportą išimtinai vienetų ar atskirų grupių privilegija, leidžiant jiems asmeniškai išnaudoti sporto sveikatinančią ir moralinę puses, kai masės tuo pat metu aprūpina juos viskuo, kas reikalinga ir apmoka jų išlaidas. Tūkstančiai plojančių ir besijuokiančių žiūrovų, užpildžiusių stadionų tribūnas, - tai tūkstančiai suklaidintų žmonių, kurie, neturėdami galimybės sportuoti asmeniškai, nenaudingai sėdi tribūnose ir ploja čempionams, kurie perėmė jų iniciatyvą, atstūmė juos ir monopolizavo sportą, savo interesams panaudodami galimybes, jiems masių suteiktas.

Stadionų tribūnos egzistuoja vien tam, kad užkirstų masėms kelią į sporto aikštes ir prie sporto įrengimų, neduotų masėms galimybių sportuoti. Stadionų tribūnos ištuštės ir išnyks tada, kai žmonės, suvokę, kad sportas - tai socialinio aktyvumo rūšis, plūstels į sporto arenas ir ims sportuoti, būdami dalyviais, o ne žiūrovais.

Protingiau suvokti atvirkščią variantą, o būtent, kai pasyvių žiūrovų vietoje yra mažuma, negalinti sportuoti. Tribūnos išnyks, kai jose nebus kam sėdėti.

Teatro ir koncertų sales užpildo nerimtos ponios, nesugebančios gyvenime vaidinti didvyrišką rolę, tie, kas nesupranta istorinių įvykių prasmės ir neįsivaizduoja savo ateities.

Tie dykaduoniai ateina į teatrus pažiūrėti, kaip slenka gyvenimas ir pasimokyti tarsi mokiniai, užpildantys mokyklų klases, tam, kad mokytųsi. Gyvenimo kūrėjams nedera stebėti, kaip aktoriai scenoje vaizduoja gyvenimą. Lygiai taip šuoliuojantys raiteliai nesėdi tribūnose, kai jodinėja. Jeigu kiekvienas turėtų žirgą, neatsirastų norinčių stebėti lenktynes ir ploti jų dalyviams. Sėdintys žiūrovai, tai tie, kas patys negali praktikuoti šios rūšies sporto, todėl, kad nemoka jodinėti. Klajoklių tautos nepažįsta teatro ir reginių, todėl, kad jų gyvenimas rūstus, užpildytas darbu, jie rimtai traktuoja gyvenimą, jiems juokingos visokios gyvenimo imitacijos. Šie žmonės nežiūri sporto rungtynių, bet džiaugsmingai įsilieja į masines žaidynes, nes jie jaučia stichinę trauką dalyvauti tokiuose renginiuose patys.

Boksas ir įvairūs kovos būdai liudija, kad žmonija dar galutinai neatsikratė barbariško palikimo.

Vienok, kada žmogus pakils į aukštesnę civilizacijos pakopą, tai neišvengiamai įvyks. Dvikovos pistoletais, o tuo pačiu žmonių aukos taip pat buvo įprasti žmonių visuomenės gyvenimo reiškiniai. Bet štai jau šimtmečiai, kai tie barbariški reiškiniai išnyko be pėdsakų. Dabar žmonės pašaipiai ar suglumę prisimena, kad kažkada tai buvo daroma. Tas pat po dešimtmečių ar šimtmečių atsitiks su boksu ir kovomis. Tačiau labiausiai apsišvietę ir intelektualiai išsilavinę žmonės jau dabar šalinasi šių barbariškų sporto šakų, nenorėdami būti nei tokio tipo pasirodymų dalyviais, nei žiūrovais.